

BAHAR YAĞMURUMDUN

HİKÂYELER

OSMAN ALAGÖZ

BAHAR YAĞMURUMDUN

Osman ALAGÖZ

BAHAR YAĞMURUMDUN

–hikâyeler–

Osman ALAGÖZ

BAHAR YAĞMURUMDUN

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-9944-125-84-0

Yayın Numarası
247

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Ekim 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Kaynak Yayınları
Kısıklı Mahallesi Meltem Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakyayinlari.com.tr

İÇİNDEKİLER

Kendi zamanlarını,
zamanlarıma katıp da
yaşadığım ânı çoğaltan
sevgili eşime.

VERİLMİŞ SÖZ

Onu, hüzün sarısına bürünmüş bir sonbahar gününde tanıdım.

Durgundu. Gözlerinin derinliklerinde dalga dalgaydı hüzünleri. O genç yaşına rağmen hayatın acı yanlarını tatmışlığının resmi, nakış nakış işlenmişti buğday rengi çehresine.

Okul koridorlarında yürürken, bastığı zemini incitmekten korkar gibi bir hali vardı. Belli ki, zihninde dolaşan düşünceler aynı incelikle yönlendiriyordu kendisini.

Sessiz; fakat kendinden emin tavırlarıyla dikkatimi çekmişti. Derslere ilgisi, olabildiğince fazlaydı. Teneffüslerde ve öğlen aralarındaki durgunluğu, derslerde yerini meraklı bir takibe bırakırdı. Söz aldığı zaman, kelimeler en masum ahengiyle dökülürdü dudaklarından. Kısık bir ses tonuyla; ama net ifadelerle konuşurdu.

Öğrencilerimi daha iyi tanıyabilmek için ilk kompozisyon dersinin gelmesini dört gözle beklerdim. Bu ilk derste, onların edebi yönlerini keşfedebilmek için kompozisyon yazdırırdım. Acaba içlerinde gelecek vaat edenler, yönlendirildiğinde sağlam kurgularla edebi yazılar yazabilecek olanlar var mı diye merak ederdim.

Bu yıl da öyle oldu. Öğrenciler yeni bir eğitim öğretim yılına başladıkları için heyecanlıydılar ve en kolay yazılacak konu da, insanın o an hissettikleri olduğu için, ben de "Yeni eğitim

öğretim yılına başlamanın heyecanı"yla ilgili bir kompozisyon yazdırdım.

Öğrencilerimin yazdığı bu ilk kompozisyonları daha bir dikkatle okumalıydım.

Kimsenin rahatsız edemeyeceği bir ortamda okumaya çalıştım yazılanları. Yer yer ümitlerimi artıran yazılar çıkıyordu karşıma ama onun yazdığı kompozisyon daha bir başkaydı. İdealist yanlarımla ümitlerimin heyecan dalgasına tutuldum. Böylesine kabiliyetli ve hissî bir öğrencimi keşfetmenin ve onu kazanabilmenin hazzı kapladı bütün benliğimi. Tavırlarıyla dikkatimi çeken bu öğrencim, yazdıklarıyla da benim ilgi odağım olacağa benziyordu.

Ondan ümitliydim.

Bir öğrencinin seçtiği kelimeler ve bunları özenle cümlelere yerleştirmesi bana bir fikir verebiliyordu. Bu özelliğin onda fazlasıyla olduğunu fark ettim.

Bir gün, elinde ikiye katlanmış bir teksir kâğıdıyla yanıma geldi. Utangaç çehresiyle yüzüme bakarak: "Hocam, bir yazı yazdım; acaba değerlendirebilir misiniz?" dedi. Böyle bir istek, benim için cana minnetti!

Yazıyı almak için elimi uzattım. Kâğıdı bana uzatırken, elinin hafif titrediğini fark edebiliyordum. Temize çekilmemiş bir yazıydı. Bazı yerlerin üstü çizilmiş, bazı kelimeler karalanmış ve bazı cümlelere eklemeler yapılmıştı. Büyük bir memnuniyetle: "Okuyup değerlendiririm." dedim.

Geceydi. Sırlar örtülüydü gecenin sürmeli örtüsüyle. Uykunun kollarındaydı şehir. Yüreğinde maziden arta kalan hüzünleri besteleyenler uyanıktı sadece.

Bazen, yüreğine yasak koyanlara imrenir, terk ederdim uykuyu. Yine böyle bir geceydi. Elimde öğrencimin yazısı. Zaman en tatlı yorumlarla yeni anlamlar kazanmaya hazır. Harflerin yan yana dizilişinde, taze bir yüreğin ürkek heyecanlarını okuyorum.

Satır aralarına, bir kuş kalbi kadar ürkek ve kırılgan bir yüreğin, yazı diye serpiştirildiğini görüyorum.

İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Duygularım hüzne yakın duruyor.

Kendisini biraz anlar gibi oluyorum. Ön sırada oturan, dersleri dikkatle dinleyen ve ders dışı hiç konuşmayan öğrencimi düşünüyorum yazılanlarda. Yazdıkları ele veriyor kendisini.

"Eylül'ü Düşlerken

Bu, hayatımın on altıncı Eylül'ü…

Annemin söylediği ninniler kadar içten ama gökyüzüne uzanan umutlar kadar soğuk ve uzak bir Eylül sabahı.

Odamın ve yüreğimin pencerelerini sonuna kadar açmış; şehri böylesine sessiz, böylesine yalnız bulmanın tadını çıkarıyorum. Uzaklardan kulağıma gelen birkaç simitçi sesi de olmasa bu koca binalar arasında bir başıma kaldığımı düşüneceğim. Neyse ki güneş, ışıklarıyla günü başlattığı gibi içimi de ısıtıyor ve beni bu taş duvarların soğukluğundan kurtarıyor.

Her ne kadar gündüzleri, bana hayata mahkûm olduğumu hatırlattığını bahane edip ruhsuzlukla suçlayarak mutluluk ümitlerimi geceye bağlasam da, bugün onun karanlık gecelerden çok daha vefalı olduğunu anladım. Çünkü hiç olmazsa gündüzleri başımı sonsuz maviliğe çevirdiğimde, göremeyeceğim endişesiyle bakmaktan çekindiğim kayıp yıldızlar yok gökyüzünde.

Bu, hayatımın on altıncı Eylül'ü.

İçimin mevsimiyle şehrin mevsimi tam bir uyum içinde bugün. Sanki bir türlü geçmek bilmeyen zamanlarda, zamansız yaşıyorum. İçimde sadece Eylül.

Eylül, rüzgâra kendini kaptırıvermiş sararan yaprakların hüznü.

Eylül, yüreğimin susuz köşelerinde solmaya yüz tutmuş bir çiçeğin yağmura olan hasreti.

Eylül, gözyaşlarına aşina bir mevsimin belki de dökülmemiş tek bir damlası.

Şimdi yüreğim bir hazan mevsimini yaşamak için, birinci sınıfa henüz başlayan bir çocuk kadar heyecanlı ve hazır. İçimde boşalmayı bekleyen gözyaşlarım, yüzümde hüznün kenarlarını çevrelediği sınırlı bir tebessüm.

Yorgun sonbahar gecelerinde yine mutluluğuma denk tutacağım birkaç yağmur damlası var hayalimde. Bir tek hüzne gerek duymuyorum. Çünkü biliyorum ki hüznün adı, benim.

.

Annemin kahvaltıya çağıran şefkat dolu sesiyle sıyrılıyorum düşüncelerimin arasından ve şunu çaresiz yüreğimde bir kez daha hissediyorum ki, 'Hayat Eylül düşleriyle değil gerçeklerin katı prensipleriyle işler.'"

Evet, "Hüznün adı benim!" diyen öğrencimi anlamaya çalışıyorum. Genç yaşında, hayatının bu on altıncı Eylül'ünde, kendisini böylesine duygulandıran neydi acaba?

Ertesi gün yanıma çağırdım kendisini. Aynı üsluba sahip olduğumuzu, aynı duyarlılıkla kalbe yaslanan metinler yazdığımızı söyledim. Belli ki, söylediklerim hoşuna gidiyordu. Fakat, "Estağfirullah" deyişinde, ayrı bir tevazu vardı ama niye öyle bir konuda yazdığını, niçin hüzün dolu bir Eylül'ü anlattığını soramadım kendisine. Böyle bir soruyu sormaktan çekindim. Daha kendisini tanımam için ileride elime çok fırsatlar geçeceğini düşündüm. Belki de bu konuda ona soru sormama hiç gerek kalmayacaktı.

Ayrılmak için izin isterken gözlerindeki parıltıyı görmüştüm. Onu ilk defa böylesine mutlu görmek beni de mutlu etmişti.

İlerleyen günlerde, onun bana olan saygısının daha da arttığını hissediyordum. İlk sınavlarda elde ettiği başarılarla seviniyordum. Diğer öğretmen arkadaşlara da onun durumunu soruyordum. Çalışkanlığıyla ve saygısıyla diğer öğretmenlerin de dikkatini çektiğini öğrenmiştim. Bütün öğretmenler, onu takdir ediyorlardı.

Hem edebiyat öğretmeni hem de sınıf öğretmeniydim. Bir gün annesi benimle tanışmak için okula geldi. Çocuğunun geç saatlere kadar ders çalıştığından dert yandı. Annesini, hâliyle çocuğunun sağlığı daha çok düşündürüyordu ama ben çok önemsemedim. Ne kadar çalışması lazım geldiğini bilen bir öğrenciydi çünkü o. Çok da fazla müdahale etme gereği duymadım. Bilakis, derse olan ilgisinden dolayı, içten içe seviniyordum.

Annesine; öğrencimin durumunun gayet iyi olduğunu, önemli bir problem olmadıkça müdahale edilmemesi gerektiğini söyledim. Çocuğuna ait güzellikleri anlattıkça annesi, karşılık vermektense zapt edilmiş bir tebessümle gülümsüyordu.

Yine bir gün elinde bir yazı, öğretmenler odasına doğru yürürken yanıma geldi.

"Hocam, babamla ilgili yazdığım bir yazı var da…"

Kelimeler dudaklarından hüzünle dökülüyordu. "Henüz anneme okutmadım, ilk size getirdim."

Elindeki kâğıdı bana verip hemen uzaklaştı.

Acaba babasıyla ilgili ne yazmıştı ama yazıyı teneffüste okumak istemedim. Öğleden sonra altıncı saatim boştu.

"Anlatsana Baba

Hani gün batarken yolunu kaybetmiş, uçmayı yeni öğrenen kuğular olur ya gökyüzünde, şu anda benim yüreğim de tıpkı onlar gibi endişeli ve ürkek.

Küçücük beyinleriyle, her gün gezdikleri yerlerin haritalarını çizerler, tıpkı benim servis yolunu ezberlediğim gibi. Kuşları kendime ne kadar da çok benzetiyorum.

Söylesene baba, kuşların da hayalleri var mıdır o minicik kafalarında kurduğu? Ertesi gün nerelerde uçacaklarının hülyasına kapılırlar mı hiç? Kuşlar ses vermiyor mu baba, onlar da suskun ve hüzünlü mü benim gibi? Onlar da sana hasret mi baba?

Bak, ben de cevap alamıyorum işte! Hem benimki, kuşların sessizliği kadar kısa değil baba. Yıllardır hasretim sana ve her şafakla birlikte gelip balkonumuza konan serçelere.

Anlatsana baba, hiç 'Yine sensizim, yine yalnızım, yine mutsuzum!' cümlelerini kurdun mu okul koridorlarında yürürken? Sen hiç ağladın mı baba pencereden, çocuğunun elinden tutmuş parka götüren bir babaya bakarken? Hiç canın acıdı mı baba, sabah tıraşını olmamış bir yüz yanağına değerken?

Boş ver baba, kuşlar da gidiyor zaten bu hazan mevsiminin akşamında. Onlar da terk ediyor beni ve yüreğimin baba sevgisiyle boş kalan parçasına ılık ılık bir rüzgâr esiyor şimdi.

Çocukluğumdan bu yana sebebini bilmediğim halde hep ağlamak isterim.

Yoksa gün batımında esen rüzgârlar da, mazinin bütün acılarını sürükleyerek mi esiyor? Söylesene baba, ölümünü mü hatırlatıyor bu sonbahar akşamı, yoksa kuşlarımızı mı? Dualarda buluşalım desem gelip beni bulur musun sözcüklerimde? Yoksa sen de saati unutup sevindirir misin zamanı bana karşı?

Aldırma baba! Bırak cevapsız kalsın sorularımın hepsi. Dinmesin yüreğimin gözyaşları. Çocukluğum hep senin sev-

ginin yokluğuyla geçsin. Üzülmem! Çocukluğum da bütün oyuncaklarım da unutulup gidiyor çünkü.

Yalnız bir tek şey istiyorum senden baba. Şayet bir gün ölür de Rabbim bizi cennetinden mahrum etmezse, ebedi hayatta sadece beni seveceksin "Nazlı yavrum!" diye. Ben de sana söz veriyorum işte baba, ebedi hayattaki biricik sevdam sen olacaksın. Ne sonbahar akşamında gelip balkonumuza konan kuşlar ne de bir başkası.

Yazı bitti; ama gözyaşlarım dinmedi. Buğulu gözlerle bir kere daha okudum yazıyı. Yetmedi, bir üçüncü defa daha ve yine gözyaşlarıyla.

Yetim bir yüreğin hüznünü okudum yazılanlarda ve ebede kadar verilmiş bir sözün samimiyetine şahit oldum, hıçkırıklarla yazıldığına inandığım satırlarda.

Özlemiyle yaşadığı cennette, kavuşmayı arzuladığı babasına söz veren öğrencim, babasızlığın hüznüyle benim de yüreğimi yaraladı.

Onun, taze bir bahar edasına bürünen çehresine, böylesine bir hüznü yakıştıramıyorum. Hani bahar mevsiminde badem ağaçları çiçek açar da, bir kar soğuğu soldurur ya o bembeyaz çiçekleri. Yer yer öğrencimin tebessümlerine akseden hüzün de öyleydi. Solgun bir badem çiçeğiydi sanki yüzündeki tebessümler.

"Yetimi gözet!" diyordu Yüce Kitabımız ve şimdi karşımda gözetilecek, incitilmeyecek bir yetim duruyordu. Mesuliyetim ağırdı, farkındaydım.

Sen, hayatı daha tam tanımadan yetimliği yüreğinde hisseden çocuk! Dilerim, geleceğin bağrında, gözetilmenin verdiği huzuru duyarsın doya doya. Gelen her bir baharla birlikte gönül dağlarında menekşeler açılır teselli dolu.

Fani ayrılıkların ne önemi var! Yüreğine, ebedi ve ezeli bir aşkı işledikten sonra nakış nakış, En Sevgili dosttur sana.

Yüreğimin bir parçası, senin derdine ortak olmakla şeref duyacak.

Rabbimden dileğim; tıpkı babana verdiğin söze sadık kaldığın gibi, gözlerini başka sevdalara kapayışın gibi, onurlu direnişlerle ve imanın olgunlaştırdığı sabrınla, ruhlar âleminde "En Sevgili"ye verdiğin sözü de unutmamandır.

Günübirlik kaygılar değil, ebediyete uzanan duygular, seni cennetin yamaçlarında gezdirecektir.

Yolun açık olsun yüreğinde taze ümitler büyüten güzel çocuk, yolun açık olsun. Seni gözeten gözler, bir güneş gibi hiç eksik olmasın gönül semalarından.

BAHAR YAĞMURUMDUN

Bayrama hüznün en koyusuna bürünmüş olarak giriyordu.

Ölüm, davetsiz ama her an gelme ihtimali olan misafir gibi bir sonbahar ikindisinde çalmıştı kapılarını ve tam tamına elli yıldır aynı yastığa baş koyduğu hayat arkadaşını, can yoldaşını alıp gitmişti. Sararan bir yaprak dalından kopup nasıl düşerse toprağa, eşi de işte öyle can dalından düşüvermişti mezar toprağına.

Ondan geriye sonsuzluğun kıyısına uzanan sevdalar, özlemler taşıyan hatıralar kalmıştı. Evin içine sinen kokusu kalmıştı bir de. Hayali kalmıştı odalarda gezinen. Dokunduğu eşyalarda hâlâ onun sıcaklığı vardı. Öyle hissediyordu.

Pencerenin yanındaki sedire oturdu. Tül perdeyi araladı. Evlerinin karşısındaki camiden bayram namazını kılıp çıkan cemaati seyre daldı. Her namaz sonrası dönüşünü beklediği can yoldaşı, acep yine çıkıp gelir miydi? Başını yukarı kaldırıp bakar mıydı yine pencereye! Göz göze geldiklerinde tebessüm ettiği gibi yine tebessüm eder miydi?

Gelmeyeceğini biliyordu. Ölümün soğukluğuyla çatlayan dudaklarda o tebessümler yarım kalmıştı.

Geçen Ramazan Bayramında, camiden çıkan cemaate hacdan getirdiği esanstan sürüp şeker ikram etmişti. Rahmetlinin yaptığını bu yıl da yapan olur mu diye dikkatle baktı. Hayır, kimse onun yaptığı gibi bir şeyler ikram etmiyordu. Dili damağı tatlandıran şekerler, ruhun gıdası olan kokular ikram edilmiyordu işte.

Üzüldü.

Ne zaman akmaya başladığını bilemediği gözyaşlarını, yanından hiç eksik etmediği beyaz ipek mendiliyle sildi. Art arda iki derin nefes aldı. Yerinden zorlukla doğruldu. Camekândan can yoldaşının esansını aldı. Önce sol elinin üstüne sürdü, sonra da sol elini sağ elinin üstüne sürdü. Sağ elini burnuna götürüp kokuyu ciğerlerine çekti. Mazi, hissettiği kokuyla ruhuna yayıldı. Mekke ve Medine kokunun gizeminde beliriverdi.

Mutfaktan torununun sesi geldi. "Nine, cemaat bayram namazından çıktı mı? Yemeği sofra bezine sarıp hazır edeyim mi?"

Ramazan Bayramlarında köyde yıllardır devam eden bir gelenek vardı. Cemaat, oruç sonrasında bayram günü ağızlarına ilk lokmayı köy meydanlarına serilen sofralarda koyardı. Hazırlanan bu yemeklerle aynı zamanda geçmişlerinin ruhlarını şad ettiklerini düşünürlerdi.

Kendisi de akşamdan içli köfte hazırlamıştı. Yaptığı içli köftelerin ününü duymayan yoktu köyde. Rahmetli de çok severdi. Onun hayrına, sevdiği yemeği yapmıştı. Öbür tarafta bu sevaptan mahrum kalsın istemiyordu.

"Hazırla kızım, cemaat camiden çıkıyor. Kardeşine söyle de yemeği götürüversin sofraya."

Yalnız kalmasın diye yanında bırakmışlardı torunu Songül'ü. Yemekten temizliğe kadar evin her işini görüyordu. O da dedesini kaybetmiş olmanın hüznünden sıyrılıp, ninesine yoldaşlık ediyordu.

Geceden yağan yağmurla yollar yıkanmıştı. Etrafın tozu toprağı sükûnete ermişti. Ruhu okşayan bir toprak kokusu vardı. Havanın serinliği üşütmüyordu. Tatlı bir serinlikle daha diri görünüyordu insanlar.

Sofralar, kuru olduğu için caminin sofasına serildi. Burası, üstü kapalı olduğundan yağmur almamıştı.

Herkes kendince uygun bulduğu bir sofraya oturmuş yemeğini yiyordu. Yüzlerde bayramın sevecenliği vardı. Oruç ırmağında yıkanmışlığın huzuru damlıyordu bakışlardan. İnsanlar ağır aheste, tebessümün en tatlısıyla etrafı süzüyorlardı. Çocukların telaşı ve heyecanı daha bir başkaydı. Onlar, bir sofradan diğerine geçmenin kaygısındaydı.

Geçen bayram, rahmetli derleyip toparlamıştı köylüyü. Tok sesiyle, bayram heyecanının gönüllerde farklı bir tonda yaşanmasını sağlamıştı. Neşeliydi, hayat doluydu. Eskiden mahallelerinde cami yoktu. Varını yoğunu ortaya koyup bu caminin yapılmasına önayak olmuştu. Âhir ömrünü caminin yapımına vakfetmişti. Kapı kapı dolaşıp yardım toplamıştı. Elinden az çok inşaat işi de gelirdi. Hiç boş durmazdı. Ustaların yanında, bana da bir iş düşer mi diye bekler, yeri geldiğinde ameleler gibi harç karar, tuğla taşırdı.

"Ah Hacı Efendi, cami için o kadar uğraştın da şöyle doyasıya namaz kılamadın. Demek ki vazifen bitti. Ecel daha fazla bekler mi? Gittin. Bazen ben önce öleyim derdim ya hani, sonradan senin üzüleceğini düşünür, vazgeçerdim bu arzumdan. Sen benim gibi dayanamazdın yalnızlığa. Kim anlardı ki seni benim gibi! Kim dinlerdi derdini! İlerlemiş yaşına rağmen ruhundaki gençliği kim sezerdi ki! Kimseler fark edemezdi senin çocuk yanlarını. Sezemezdi kimse içindeki hiç büyümemiş çocuğun duygularını. Torunların çekinirdi senden. Biraz sert görünürdün ama bilmezlerdi dedelerinin onları ne kadar çok sevdiğini.

Meğer ne zormuş yalnızlık! Keşke beni de alıp götürseydin beraberinde. Hayır, hayır isyan değil bu. İçimden öyle geçiyor bazen.

En büyük mutluluğu seninle yaşamıştım.

Seninle yürüdüğüm yollar, beni huzur yamaçlarına götürüyordu. Öbek öbek bulutlar, göğün mavisinden sanki gülümserdi bana. Zamansız gelen acılar bile, senin ışıltılı bakışlarında,

ruhuma deva olan sözlerinde eriyip giderdi. Sırtımı bir çınar gibi sana yaslardım.

Biliyor musun, akşam olunca yine eve gelecekmişsin gibi geliyor bana. Bu yüzden, gittiğim hiçbir yerde fazla kalamıyorum. Çocuklar, 'Ana, bizde kal, eve gidip de ne yapacaksın tek başına?' diyorlar. Beni anlamıyorlar. Ben de söyleyemiyorum tabi. Hep beni evde beklediğini düşünüyorum. Kapıyı açtığımda seni görecekmişim gibi geliyor. Yine gülerek, 'Nerde kaldın hanım?' diyecekmişsin gibi hissediyorum.

Nasıl, senin hatıralarınla dolu evimizi bırakıp da başka yere giderim! Sesin her vakit kulaklarımda yankılanıyor."

Hayallerinde bir yorgunluk belirdi. Donuk bakışları, çerçevelenip duvarlara asılmış işlemelerde gezindi.

Henüz kahvaltı yapmamıştı. Açlık kendini yavaş yavaş hissettirmeye başlamıştı.

Caminin sofasında yemek yiyenler, birer ikişer sofradan kalkıp evlerinin yolunu tutmuşlardı. Gidip evde kendilerini bekleyen sevdikleriyle bayramlaşacaklar. Gönüllerinde büyüttükleri sevgilerini, ruhlara huzur damıtan bu bayram gününde onlara sunacaklar. Bir türkü sıcaklığında sözlerle, güneş ışıltısı bakışlarla tazelenecek sevdalar. İki bayram arasında geçen günlere sünger çekilecek, bir kere daha yenilenecek ahitler.

Ne yazık ki, ömrünün en tatlı sevdasını kendisine yaşatan can yoldaşı, ruhuna dokunan bakışlarıyla yönelip yüreğine, kutlayamayacak bayramını!

İnce solgun dudakları büzüldü. Alnındaki kırışıklar belirginleşti. Göz kapakları kısıldı. Yuvasında iyice küçülmüşçesine duran gözlerinin kenarlarından akmaya başladı gözyaşları.

Torunu kahvaltı hazırlıyordu. Kendine oyalanacak bir şeyler aradı. Gözlerinin yaşını sildikten sonra sobanın önüne oturdu. Maşayı eline alıp sobanın külünü alttan alta çekmeye başladı. Küller çekildikten sonra nar kırmızı közler göründü.

Kahvaltı sonrası konu komşu bayramlaşmaya geleceklerdi. Âdettendi. Ölenin üzerinden ilk bayram geçerken, yalnız bırakılmazdı rahmetlinin en yakını. Gidenin ardından acılara gömülmüş yüreklere, bayramın heyecanını az da olsa duyurma adına ölü sahibini ziyarete gidilirdi.

Namaz sonrası yalnızlığı bitmişti.

Evini şenlendirmek için gelen misafirlerin bayramlarına kendi acısını katmak istemiyordu. Kalktı, en mutlu günlerinde giydiği fistanını giydi. Başına da mevlitlerde taktığı iğne oyalı beyaz başörtüsünü taktı.

Bayramlaşmaya gelenlerle sohbetler etti. Ölüm duygu ve düşüncesinin çöreklendiği gönül kapakçıklarını kapadı. İçindekileri dışa sızdırmamaya çalıştı. Yüzünde eski bayramlardan kalma bir aydınlık vardı.

Kızları, oğulları, torunları hiç eksik olmadılar yanından. Özellikle torunlarının gözlerinde ışık ışık beliriyordu bayramlık duygular. Giydikleri elbiselerle, topladıkları şekerlerle, keyfini çıkara çıkara harcadıkları bayram harçlıklarıyla doyasıya yaşıyorlardı bayramı.

Gün, akşamın alaca karanlığına gömülmeye başladı. Dorukları kel kalmış Yavşan Dağı'nda güneşin son kızıllığı kayboldu. Çocukların sokakları dolduran cıvıl cıvıl sesleri de kesildi.

Gecenin ilerleyen saatinde herkes evine çekildi.

Yine yanında kalan torunuyla yalnızdı. Belli ki o da çok yorulmuştu. Şu bayram gününde evin bütün yükünü o çekmişti. Sobayla sedirin arasındaki boşluğa oturmuş, uyukluyordu. Göz kapakları arada bir kapanıyordu. Torununa seslendi: "Yavrum, hadi sen yatağını hazırla, bugün çok yoruldun. Erken yatsan iyi olur."

O da ninesinin uyku davetini bekliyormuşçasına kalktı, hem kendi yatağını hem de ninesinin yatağını hazırladı.

Hemen uyudu torunu.

Oturduğu yerden kalktı, masanın üstünde duran çiçeklerin yanına gitti. Mutluluğunu da, hüznünü de onlarla paylaşırdı çoğu zaman. Koklar, hafiften okşardı onları. Dokunmaya kıyamazdı bazen.

Küpe gülüne takıldı gözleri. Bir uçta iki çiçek. Duruşu bir küpeyi andırıyordu. Boynunu bükmüş. Küpe gülü bu duruşuyla biraz da hüzün demekti. Şimdilerde kendi boynu da büküktü. Bakışları küpe gülünün kırmızısında yoğunlaştı. Çocukluğu canlandı hayalinde.

Çocukluğu, ruhunda bıçak yarası izler bırakan acılarla geçmişti.

Tek katlı toprak evlerinde iyi kötü yaşayıp gidiyorlardı. Ne zaman ki, babası dayısını basit bir tarla takımı yüzünden öldürdü, işte o zaman kendileri için de zorlu günler başladı.

Babası on yıl hapis yatmıştı.

Hapse düştüğünde dayıları, “Biz kardeşimize bakarız.” deyip annelerini yanlarına almışlardı. Sonra yeniden evlenmişti anneleri. Kardeşiyle kendisi de beslemeliğe verilmişti. Henüz beş yaşındaydı o zaman. Kardeşiyse kendinden iki yaş küçüktü.

Hor ve hakir gören bakışlar altında yaşamaya çalışıyorlardı. Kardeşiyle ayrı yerlerdeydi. Onun durumu biraz daha iyiydi. Kendisi gibi dövülüp tartaklanmıyordu hiç olmazsa.

Bir ara, çektiği sıkıntılara dayanamayıp annesine kaçmıştı. Dakikalarca birbirlerine sarılıp ağlamışlardı. “Ana, ne olur beni bırakma!” deyip ağladıkça annesi de tutamamıştı gözyaşlarını.

Babalığı razı olmamıştı yanlarında kalmasına ve yeni bir aileye beslemeliğe verilmişti bir kere daha.

“Ben anamı isterim.” deyip ağladıkça şeker verip avutmaya çalışmışlardı. Yaşı ilerledikçe takatinin üstünde işler yaptırmaya başlamışlardı. Evin beyi, mebustu. Sık sık Ankara’ya giderdi. Geldiği zamanlarda kendisine hediyeler de aldığı olurdu. Abdest

aldıktan sonra havlu tuttukça harçlık verirdi ama hanımefendi öyle değildi. Kibirli mi kibirli bir kadındı. Dayağını az yememişti. Hele bir gün, "Yüzüğümü çaldın." deyip her yerini morartıncaya kadar dövmüştü. Neden sonra yüzük, duvardaki bir çiviye asılmış olarak bulunmuştu. Meğer oğlu, annesinin çıkarıp bir kenara koyduğu yüzüğü, kaybolmasın diye çiviye asmış. Evin oğlu merhametliydi. "Ana, kızcağızın hakkına giriyorsun. Yazık, bu garibe böyle davranma." derdi.

Hele bir defasında, öylesine zor durumda kalmıştı ki, neredeyse soğuktan donup ölecekti.

Eve misafirler gelmişti. Gelenlerin giyim kuşamlarından varlıklı birileri oldukları belliydi. Çeşit çeşit yemeklerle ağırlamışlardı misafirleri. Kendisi de elinden geldiğince bir işten bir işe koşuyordu. Nerede, ne zaman, ne yapacağı belli olmayan evin hanımı, "Ortalarda fazla gözükme." demişti. Çay, kahve ikram edilirken yardım ediyordu. Servis yapılırken yüzünü ekşiten evin hanımı mutfağa gelip, "Ben sana demedim mi ortalıkta gözükme diye? Sana ceza, dışarıda sabahlayacaksın!" deyip kendisini kapı dışarı etmişti.

Ayaz bir geceydi. Yıldızların parlaklığına ve ışıltısına inat, buz gibiydi yerler. Bir yandan ağlıyor bir yandan da titriyordu. Dişleri birbirine değiyordu titremelerinden dolayı. Evin arka bahçesine açılan kapının önünde tahta merdivenlere oturup ağlamıştı, gözyaşları tükeninceye kadar. Oturduğu basamakta büzüldükçe büzülmüştü.

Gecenin ilerleyen saatinde evin aşçısı, gizlice eve almıştı. İçeride içi ısındıkça mayışmış, mutfağın yer minderi serilmiş bir köşesinde uyuyakalmıştı.

Gözlerini küpe gülünden ayırdı. Kalp atışları hızlanmıştı. Kalbi göğüs kafesini zorluyordu. Oturduğu sandalyeden kalktı, perdeyi araladı. Derin karanlığa nereye baktığını umursamadan yönelen gözlerini dinlendirmeye çalıştı. Pencere yarıklarından

giren soğukla üşüdüğünü hissetti. Gitti, sobaya iki iri meşe odunu attı. Sabaha kadar idare eder diye düşündü.

Uykusu yoktu. Son zamanlarda çok az uyuyordu zaten. Yine de torununun yatmadan önce hazırladığı yatağa uzandı. Elinde rahmetlinin hac hatırası doksan dokuzluk tespihi, başını yastığa koydu.

Rahmetliyi düşünmeden edemiyordu. Her gün her saat onun hayaliyle yüreğine ferahlık vermeye çalışıyordu. Rahatlıyordu onu düşünerek. Bütün bir hayatı, tekrar tekrar başa sarılan bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerinin önünden. Bazen eş dost arasında bile kendini alamıyordu hatıralardan. Arada bir zamansız tebessümleri olurmuş, üzülürmüş etrafındakiler. Birden bire tebessüm edişine bir anlam veremezlermiş.

Evlendiği günleri hatırladı.

Uzun süre kaldığı beslemelikten kaçmış, köyde teyzesinin yanına sığınmıştı. Annesi başka köydeydi. Gitmemişti yanına. Babalığı rahat vermiyordu.

Köyde, o zamanlar kendisi gibi fakir olan rahmetliyle evlenmişti. Bu evlilik, yaşanan bütün sıkıntıların üstüne bir sünger çekmişti. Mutluluğun, kapısını çiğdem dokunuşlarıyla çaldığını hissetmişti. İnsan olduğunu anlamıştı. Hayalleri, ümitleri, sevdaları olan bir gönül taşıdığının farkına varmıştı ilk defa. Fikirlerine değer veriliyordu. Saygı görüyordu. Oysa hep saygı göstermeye alışmıştı. Sevdiğinin gözlerinin içine baktığında, onun gözlerinden gönlüne aşkın rengi yayılıyordu. Hiç ummadığı bu güzellikler karşısında, yaşadığı hayatın bir rüya olmasından korktuğu çok anlar olmuştu.

Önce bir kızı olmuştu. Ardından bir oğlu. Her doğan çocukla birlikte daha bir perçinleniyordu sevgileri. Her doğan çocuk, bir tomurcuktu gül dalında açan. Tomurcuklar goncaya duruyordu.

Gün kızıllığında ve gül kırmızısında açıyordu sevgileri. Açtıkça çoğalıyordu.

Bir gün kısa bir ayrılık gelip çatmıştı. Ekmek parası deyip Almanya'lara gitmişti. "Hanım, bir gün zengin olacağım. Akrabalarımdan fakir fukara olanlara yardım edeceğim." der dururdu. İşte zengin olma kapısı açılmıştı. Onu da geri tepmek istememişti. Gitti. Gittikten altı yıl sonra kendisini de götürdü.

Yer yurt bilmeden, dillerini anlamadığı insanlar arasında geçen günlerde can yoldaşını beklerdi zamanı eriterek. O, akşam dönüp gelecek ya eve, ne önemi vardı ayrılıkların! Özlemek güzeldi. Beklemek çoğaltıyordu sevgisini.

Yaz tatillerini âdeta iple çekerlerdi. Tatil yaklaştıkça hediyelik eşyalarla dolardı ev. Hiçbir akrabasını ihmal etmezdi. Elbiseler, ayakkabılar, ev eşyaları, çikolatalar, daha neler neler. Severdi yardım etmeyi. İnsanların kavruk yüzlerindeki tebessümü gördükçe huzur duyardı.

Gittikten otuz yıl sonra kesin dönüş yapmıştı. Bir müddet sonra da kendini cami yapımına vakfetmişti. Yeri geldiğinde kapı kapı dolaşıp yardım toplamıştı. Paranın yetmediği yerde üstünü yine kendisi tamamlardı. Emeklilik parasının çoğunu cami yapımına ayırmıştı.

Rahmetliyi düşünde görenler, onu camide çalışırken görüyorlarmış. Anlatıldığına göre; nasıl yaşarsa öyle ölürmüş insan, nasıl ölürse de öyle dirilirmiş.

Görüntüler zihninde silikleşmeye başladı. Karanlığa diktiği gözleri yavaşça kapandı. Açmak için bir çaba sarf etmedi. Kendisini, sarıp sarmalayan ılık bir uykunun kollarına bıraktı.

Bayram, yüreklerde bıraktığı hatıralarıyla geçip gitmişti. Biten her bayram, yeni bir özlem tohumunu bırakıyordu. Ayrılık, yeni bir kavuşmanın sancısını büyütüyordu ve dostlar, en yakın olanlar, onlar da bir yılın birikmiş sevgilerini birkaç günde dolu dolu yaşayıp dönmüşlerdi bir ırmak gibi akıp giden hayatın içine. Bayram, biraz da ruhunu dinlendirmekti göğün

mavisinde, ırmakların berraklığında. Yüzünü güneşe çevirip ısınıvermek, hissetmek taşın toprağın sıcaklığını.

Bayram, gönül sahillerinde sevda türkülerini dalga dalga çoğaltarak geçip gitmişti.

Rahmetlinin kırkı da geçmişti.

İçinde, hiç görmediği mezarına gitme arzusu vardı. Zapt edilemez bir hasretle dolduğunu hissetti. Sevdiğinin bedenini sarıp sarmalayan toprağa dokunmak, dokunduğu toprağı doyasıya koklamak istiyordu.

Torununu yanına alıp mezarlığa gitti. Attığı adımları, yüreğindeki heyecanı yansıtıyordu. Daha rahat yürüyebilmek için torununun kolundan tutuyordu.

Mezarı hemen belli oluyordu. Toprağı taze olan, bir onun mezarıydı. Yakın zamanda köyde vefat eden olmamıştı. Diğer mezarların üstü ya çiçeklenmiş, ya da otlarla kaplanmıştı.

Yağmurla birlikte iyice nemlenmiş mezar toprağına, incitmekten korkarcasına dokundu. Alnındaki kırışıkları yine çizgi çizgi belirdi. İncecik dudakları büzüldü. Gözleri yükünü boşaltmaya hazır bir yağmur bulutu halini aldı. Eğildi, kokladı mezar toprağını. "Oh, cennet kokuyor!" dedi derinden gelen bir sesle. "Cennet kokuyor."

Torunu, ninem belki yalnız kalmak ister diyerek, on metre ilerdeki çam ağacının dibine çömeldi. Sırtını da çam ağacına yasladı.

Torunu biraz uzaklaşınca rahatlamıştı. İçinde bir ırmak gibi çağıldayan duygularını bırakıvermişti.

"Hacı Efendi, işte geldim kapına. Hasretimi ve tahammülsüzlüğümü vurup sırtıma, kapına geldim. Gidişin beyaz bir güvercinin göklerde süzülüşü gibiydi. Yüreğimden uçup gittin bir güvercin berraklığında. Tutamadım. Sana tutunup ardın sıra gelmek de elimde değildi. Takdir-i Hüda'ya boynumuz kıldan incedir. Ah, bir de özlemek olmasa.

Göğermiş ekinler nasıl beklerse bahar yağmurlarını, işte ben de sana kavuşmayı öyle bekliyorum. Sen benim göğeren özlemlerimin beklediği bahar yağmurumdun. Yine boşalt sevdanı özlemlerimin üstüne.

Rüyalarda dahi olsa, vuslatın benim yağmurum olur.

Yine baharlar gelecek. Sümbüller, çiğdemler, dağ lalesi çiçek açacak; ama ben sensiz geçireceğim ilk baharımı.

Biliyor musun, avuçlarımda hâlâ ellerinin sıcaklığı var. Hani son gün tutmuştun ya ellerimi, zoraki kımıldayan ellerinle. Köz köz olmuştu içim. Senin kar gibi eriyip gidişinle yanmıştım. Çaresizdim. Gözümün önünde eriyişine sadece seyirci kalmıştım. Tek sığınağım, dualarımdı.

Avuçlarıma ve sonra yüreğime bıraktığın ateşi, toprağının serinliğinde bir nebze de olsa söndürmeye geldim."

Sustu.

Yanaklarından aşağı süzülen birkaç damla gözyaşı toprağa karıştı.

İki eliyle avuçladığı mezar toprağının serinliğini yüreğinde duymaya çalıştı.

"Bekle beni, vakit tamam olunca ardın sıra geleceğim. Sen önden gittin, yol açtın ötelere. Ömrüm boyunca nasıl ardın sıra geldimse hep, işte yine öyle geleceğim. Fani dünyada telli duvaklı bir gelin olarak geldiğim gibi kapına, ebedi âlemde de geleceğim. Yine çeyizimle, yine telli duvağımla… Bu sefer, senin için okuduğum dualarla geleceğim. Çeyizim senin için devşirilmiş dualarla dolacak.

Geleceğim Hacı Efendi, vakit tamam olunca geleceğim."

GURBET SEMALARI

"Birkaç düzine karasevdalı, kimsenin düşünmediği ve akıl edemediği bir dönemde, hasret ve hicran mülahazalarına takılmadan, 'gurbet' ve 'yâdeller' demeden, hedef Hakk rızası, açıldılar dört bir yana; azimli, kararlı ve güvenle dopdolu olarak. Gönüllerindeki ülke tutkusunu, memleket sevdasını hizmet aşkıyla bastırarak."

M. Fethullah Gülen

Masasının başındaydı. Yapılması gereken resmî işler vardı. Okulun mezuniyet töreni için bürokratlara, velilere ve diğer çevrelere davetiye gönderilecekti. Bu tören ihtişamlı olmalı ve insanların teveccühünü arttırmalıydılar. Birkaç ay evvel öğrencileri, uluslararası fizik olimpiyatlarında altın madalya kazanmıştı. Bu büyük başarıya lâyık muhteşem bir tören yapılmalıydı.

Yorgunluğunu gidermek için çay istedi. Şairler sultanının dediği gibi, "İlâç kokulu bir çay." Dakikaların anlamını pekiştiren, içilen her yudumda yorgunluğu eriten.

Hayal âleminde, geçmişin taptaze görüntüleri çiçek çiçek açmaya başladı.

Okulunu iyi bir dereceyle bitirmiş, kendisini seven herkesi de memnun etmişti. Annesinin sevinci ise herkesin sevincinden daha fazlaydı.

Her anne gibi kendi annesi de, beşikten öte gurbet yudumlayan oğluna her zaman hasretti. Kendisine en yakın olduğu zamanlarda bile dinmiyordu hasreti.

Babasının ölümü iyice yıpratmıştı annesini. Bir de ağabeyinin hanımı, hayatı zehir etmişti zavallıya. Kimseye bir şey söyleyemiyor, acısını, horlanışını içine atıyordu. Hayatın zehir zemberek yanını, okulunu bitirip gelecek oğlunun hayaliyle tatlandırıyordu. "Küçük oğlum vefalıdır, kırmaz anacığını!" diyordu. "İyi de bir gelin alsam, onların işlerini de ben görürüm; yeter ki kendileri mutlu olsunlar." diyerek hayaller kuruyordu. Eskiden yaptığı o güzelim yemeklerin, oğlunun ve yeni gelininin sevecen yüreklerini ısıtacağını düşünüyordu.

Oğlu geldiğinde bir başka kokacaktı tandırın üstündeki bazlamalar. Her şey, ama her şey bir başka gelecekti kendilerine ve narçiçekleri erkenden dökülmeyecekti artık. Olgunlaşan narlar, susuzluktan çatlamayacaktı. Kendisi, oğlunun hasretiyle ağlamayacaktı. Her gece baktığı gökyüzünden gurbet yıldızları kaymayacaktı. Gelininden gizli gizli dinlediği radyoda, gurbet türküleri çalmayacaktı ve artık, güvercinlerin bile ürkeklik dileneceği anne yüreği, limanını bulmuş bir gemi olacaktı.

***

Müdür Bey, kapının tıklatılmasıyla kendine geldi. Çayı getirilmişti. Bir yudum aldı, zihninin yorgunluğuna iyi geldi. Yeniden geçmişin çağrısına kulak verdi, onu okudu hayal mektebinde.

Diplomasını alıp da döndüğünde, annesi nasıl da sevinmişti. Öpüyor, kokluyor, bağrına basıyor; sevincinden ağlıyor, ağlıyordu. Artık oğlu gelmişti. Katı kalpli gelinine mahkûm olmayacaktı. Küçük oğluyla beraber kalırdı.

Annesi böyle düşünüyordu.

Gel gör ki bilmiyordu oğlunun Orta Asya'ya gideceğini ama bir yolunu bulup söylemeliydi. İkna etmeliydi annesini. Burada kendisini bekleyen bir çift göz vardı; ama orada yüzlerce göz kendisini bekliyordu.

Yıllardır esaretin paletleri altında ezilen soydaşlarına, dindaşlarına yardıma gitmeliydi. Tıpkı ecdadının yaptığı gibi ama bir fark vardı; artık top, mermi, tüfek taşınmayacaktı kağnılarla. Yüreklerde sevgi taşınacaktı çölleştirilmiş vicdanlara. Kalem taşınacaktı; masa, sıra taşınacaktı ve bir de ızdırap insanının, hocasının, vefa gözyaşları.

Onlar için ağlamamış mıydı, onların derdini anlatırken baygınlık geçirmemiş miydi kürsülerde? Evet, mutlaka gitmeliydi. Eğer birileri asırlar evvelinden bu fedakârlığı yapıp buralara kadar gelmeseydi, hiç yeşerir miydi çöle dönmüş yürekler?

Annesinin yanına gideli üç gün olmuştu. Artık söylemeliydi annesine, Orta Asya'ya gideceğini. Lokmalar boğazından geçmiyor, düğümlenip kalıyordu. Birkaç kez niyetlendi, söyleyemedi. Annesinin o güzel mutluluğunu gölgelemek istemiyordu ama gitmeliydi. Son gün, İstanbul'a gideceği, oradan da Orta Asya'ya geçeceği günün bir gün öncesi; yüzünde çileleşen kırışıklıklarıyla, sıkıntıyla ve ağlaya ağlaya annesinin dizine başını koymuştu. Gözyaşları dinmek bilmiyordu. "Güzel annem, canım annem, gönlümün sultanı!" diyor, yine hıçkırıklara gömülüyordu. Sonunda, "Gitmem gerekiyor." sözünü söyleyebildi. "Gitmeliyim anne, Orta Asya'ya gitmeliyim." Gerisinde neler söylediğini hatırlamadı. Hatırladığı sadece; annesiyle sarmaş dolaş oluşu, hıçkırıklar ve gözyaşlarıydı.

Tevekkül sahibiydi Güldane Hanım. "Kaderde bu da varmış, gelinimin eziyetleriyle olgunlaşmak da varmış." deyip, Allah'a sığınmıştı. Oğlunu İstanbul'a yolcu ettiği gün hiç ağlamamıştı. Kendi elleriyle hazırlamıştı oğlunun valizini. Börekler, sarmalar yapmıştı. Birbirlerini Allah'a emanet ederek ayrılmışlardı. Annesini, yengesine değil, Allah'a emanet etmişti.

Uçağa binmeden evvel son kez telefon etmişti annesine. Bir kez daha duasını almak, helâllik dilemek istiyordu. Fakat o yüreği acılarla büyüyen annesi bu defa sevincinden ağlıyordu.

"Oğlum, sen gönül huzuruyla git." diyordu. "Bilsen neler oldu. Yengen elime, ayağıma kapanıyor. 'Anne, ben ettim sen etme!' diyor, etrafımda pervane gibi dönüyor.

Oğlum, senin gittiğin günün akşamı rüyasında Peygamber Efendimiz (sas)'i görmüş. Efendimiz: 'Kayınvalideni üzme!' demiş. Sabahleyin ağlaya ağlaya yanıma geldi. Elime, ayağıma kapandı. Oğlum, sen güle güle git. Rabbim neylediyse hep güzel eyledi."

Hayatının her karesinde sabır ve tevekkülle yaşayan annesi, mükâfatını çoktan almıştı.

Türkiye'ye ilk dönüşünde de annesi, kendisini münasip biriyle evlendirmişti. "Senin mürüvvetini gördüm ya, gayrı hiçbir şey istemem." demişti. Sadece, "Torunum olunca onun hasretine dayanamam, fırsat bulursanız yanıma gelin." diyordu. İlk çocuklarının olmasından iki ay sonra da annesinin yanına gitmişlerdi.

Çayından bir yudum daha aldı. Nasıl da geçmişti senelik paya düşen dakikalar? Yıllar, acı tatlı hatıraları sırtlayıp gitmişti hayat bulvarından.

Ülkesinden kilometrelerce uzak bir yerde insanlığa hizmet etmenin mutluluğu; Allah'ın rızasını yakalama gayreti ve her günün bir önceki günden kazançlı geçmesi, elde edilen başarılar, bütün sıkıntıları unutturuyordu.

Dışarıdan öğrencilerin cıvıl cıvıl, hayat dolu sesleri geliyordu. Sesler birden bağrışmalara dönüştü. Daha düzensiz, haykırışa benzeyen sesler kulaklarını tırmaladı. Koltuğundan fırladı. O sırada kapısı hızla vuruldu, içeriye soluk soluğa bir öğrenci girdi. "Öğretmenim, bir çocuk ikinci kattan düşmüş." dedi.

Gözü karardı, tansiyonu düştü. Başı döndü. Sendeledi bir an. Düşecek gibi oldu.

Aman Allah'ım! Nasıl olur? Ya çocuğa bir şey olduysa. Düşünmek bile istemedi. İnsanlar güvenerek göndermişlerdi

çocuklarını. Sahip çıkamayınca ne derlerdi? Ülkenin ileri gelenlerinin çocukları da vardı. Ya bir şey olduysa? Ya bunu bahane ederek okulu kapatırlarsa. Ne zorluklarla açılan okulu.

Sendelemesine aldırmadan, sağa sola çarparak dışarı çıktı. Öğrencilerin kümelendiği yere gitti. Müdürlerinin geldiğini gören öğrenciler kenara çekildi. Yerde yatan çocuğun yanına gitti. Yüzüstü yatıyordu. Yattığı yer kanla kızıllaşmıştı. Çocuğun başını çevirdi; kanlanmış, tanınamayacak vaziyetteki yüzü görünce donup kaldı.

Kendi çocuğuydu.

Ciğerparesinin kanlı başını bağrına bastı. Nabzını tuttu, atmıyordu. Hıçkırıklara gömülmüştü baba şefkatiyle ama içinden, "Allah'ım! Ölen ya bir başkasının çocuğu olsaydı? O zaman ne yapardık?" diyordu.

***

Etrafında pervane gibi dönüp kendisine hizmet eden gelini için oya işliyordu, Güldane Hanım. Gurbet semalarından kayan melek yüzlü yıldızından habersizdi. Dalgındı, sol gözü seğirmişti. Farkında olmadan iğneyi eline batırdı. Bir "ah" sesi yükseldi.

CAMEKÂN ZIRHI

Yıldızların parlaklığıyla bütünleşen lacivert bir aydınlık vardı gökyüzünde.

Cırcır böceklerinin seslerine arada bir uzaklardan gelen köpek havlamaları karışıyordu.

Ürperdiğini hissetti. Gün boyu adını koyamadığı, içini daraltan sıkıntılarla uğraşmıştı. Kaygılıydı. Kendisini teselli edecek bir sığınak arıyordu. Bir dost arıyordu ruhunu ısıtacak. Bir yoldaş arıyordu yıldızların esrarına gönül gönüle yolculuk edeceği.

Yoktu.

Kışları şehirde oturuyordu. Fakat yazın gelmesini dört gözle beklerdi. Şehrin gürültüsünden ve insanı yoran hareketliliğinden bir an önce kaçmak isterdi. Çocukları nazlanırlardı köye gitmemek için. Alışmışlardı şehre.

Devir kendi devri değildi, farkındaydı. Şimdiki çocuklar, yosun tutmuş kayalardan kına yapmanın zevkini bilmezdi. Çiğdemi, nevruzu bilmiyordu çocukları.

Kocası yazları köye pek uğramazdı. Bu yıl kayısılar olmayınca, büyük oğlu da şehirde kendince kaçamak uğraşlar bulmuştu.

İşlerinin yoğunluğundan, komşularıyla da pek fazla ilişki kuramıyordu. Evler de birbirine uzaktı. Herkes kayısı bahçelerine yapmıştı evlerini. Her istediklerinde gidip gelemiyorlardı birbirlerine.

Uyuyamıyordu.

Gözlerinde ürkek, yalınkat bakışlar hâkimdi. Kalın siyah kaşları, kırılganlığın resmi gibiydi. Yarı açık gözkapakları, acının harmanında yoğrulmuşluğu yansıtıyordu.

Kenarları iğne oyasıyla işlenmiş yazmasını biraz gevşetti.

Gözü, masadaki saate ilişti. Saat gecenin on ikisiydi. Biraz rahatlarım düşüncesiyle kalktı, abdest aldı. Gün boyu derede yüzüp de üşüten oğlu boğuk boğuk öksürdü. Yüzünü kurulamadan gitti, oğlunun açılan üstünü örttü.

Tek odalı kâgir evde liseyi yeni bitiren kızı ve on üç yaşındaki oğluyla kalıyordu.

Odada üç sedir vardı. İkisi pencerelerin önündeydi. Birisi de kapının sağına konmuştu. Buzdolabı kapının solundaki boşluktaydı. Mutfak dışarıdaydı. Kayısıları islimledikleri yer ile ev arasına derme çatma bir şeyler döşeyip bu arayı da mutfak haline getirmişlerdi.

Kocası ya da büyük oğlu olduğu zamanlar, kendilerini daha güvende hissederlerdi. O zamanlar damda yattıkları da olurdu. Çocuklar, uykuları gelene kadar gece boyunca kayan yıldızları sayarlardı. Şimdiyse yazın aşırı sıcağından bunaldıklarında odanın iki penceresini açmakla yetiniyorlardı. Pencerelerde demir parmaklıkların olması, yalnızlıktan kaynaklanan tedirginliklerini biraz olsun azaltıyordu.

Abdestle biraz kendine geldi. İçindeki sıkıntıların daha da azalması için arka bahçeye bakan pencerenin kenarındaki cevşeni alıp okumaya başladı.

Daraldığı ve bunaldığı zamanlarda en iyi teselli pınarı cevşendi. Her zaman hiç aksatmadan okurdu. Sıkıntılı zamanlarında daha fazla ihtiyaç hissettiğinden, daha çok okurdu.

Giriş kısmındaki yazıyla başladı.

"Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve selleme Cebrail aleyhisselamın vahyile getirdiği 'Zırhını çıkar, bunu oku!'

dediği gayet yüksek ve çok kıymetli bir münacat-ı Peygamberiyedir ki; Zeynel Abidin radıyallahu anhdan tevatürle rivayet edilmiştir."

Ruhunu okşayan kelimelerle rahatladığını hissetti.

Kısık bir sesle okuyordu. Dudaklarından dökülen kelimeler, gönlüne taze bir bahar esintisiyle yöneliyordu. Titreyen dudaklarıyla kelimelerin hakkını vererek okumakta zorlanıyordu.

"Subhaneke lâilahe illa entel emanü'l emânü hallisnâ minennâr."

Bir yamaçtan hafif hafif sızan su gibi, gözyaşları da yanaklarından süzülmeye başladı. Bir an durdu. Gözlerini kapadı. Sıkıca kapadığı gözlerinden boşalan yaşlardan sonra, buğulanan gözlerle tekrar okumaya başladı.

Dolunayın ışığı, cennet ağacı dedikleri kayısı ağacının yapraklarından sızarak pencereye yansıyordu. Hafiften esen rüzgârla yakamozlanıyordu yapraklar.

Cevşeni tekrar pencerenin kenarına koyarken, içindeki sıkıntıların da gittiğini hissetti. Dolunayın cama düşen parıltılarıyla evin içi daha bir aydınlanıyordu. Dingin bir parlaklık hissediyordu yüreğinde.

Pencerenin önündeki sedirde biraz oturup, kızının cennet ağacı adını koyduğu kayısı ağacını seyretmeye başladı.

Kızı, rüyasında nur yüzlü bir ihtiyar görmüş. O nur yüzlü ihtiyar: "Bu ağaç, cennet ağacıdır kızım." demiş.

Kendisi de yorumlamaya çalışmıştı kızının rüyasını.

Geçen yazdan beri, komşu çocuklarına bu ağacın altında Kur'an öğretiyordu. Olsa olsa bu rüya, Kur'an'ın bereketini taşıyordur, demişti. Evet, Kur'an'ın bereketi.

Nimet Hanım, kırk beş yaşında Kur'an kursuna gitmek istemişti. Artık çocuklarım büyüdü, ben de Kur'an okumamı ilerletirim diye düşünmüştü. İlkokul diploması olmadığı için

kaydını yapmamışlardı. Sırf Kur'an kursuna kaydını yaptırabilmek için, ilkokulu dışardan bitirmişti.

Kendisi Kur'an'ı tecvidiyle okumayı öğrenince, etrafındakilere de öğretmeye başlamıştı. Ne kadar çok işi olursa olsun, Kur'an öğretmekten taviz vermiyordu. Günün en bereketli saati olarak görüyordu bu zaman dilimini.

Yüzüne asude bir aydınlık yayıldı. Hatıralarla içindeki huzurun arttığını hissetti. Kapısını çaldığı her hatıra, sahtiyan ipekten bir bohça gibi renk renk ümitler sunuyordu.

Derenin şırıltısıyla birlikte, kayısı ağaçlarının ıslak serinliği doluyordu içeriye. Artık köpek havlamaları da duyulmuyordu. Cırcır böceklerinin sesi azalmıştı. Arada bir kurbağaların yorgun sesleri yayılıyordu geceye.

Kâinatın Efendisi için zırhtan da kıymetli olan cevşenin koruyuculuğunda uykuya çekildi.

Gece, en taze duygularla yorumlanmaya açık rüyaları besliyordu koynunda.

Gece, zülüflerinde güneş aydınlığını taşıyordu başak sarısı.

Son bir iki yıldır çok fazla rüya görmeye başlamıştı. İçini boğan bunaltan sıkıntılar, ailesinin ve dostlarının durumu ve yaşanan güzellikler bir şekilde yansırdı rüyalarına.

***

Kızının "cennet ağacı" dediği, Kur'an'ın soluğuyla beslenen kayısı ağacının dibinde, dökülen kayısıları gün kuruluğu için topluyordu.

En yakın komşusu Hatice kadın, telaşla seğirterek yanına geldi. "Nimet Abla, Nimet Abla, sen burada durmuş kayısı topluyorsun; ama evinize doğru bir sürü hırsız gidiyor." dedi. Hatice kadının telaşıyla alay eder gibi onun yüzüne baktı. Tebessüm ederek: "Onlar bizim eve gitse de, içeri giremezler." deyip elindeki kayısıları kasaya koydu. Başını kaldırıp da eve bakmadı bile.

Bu sözlerden sonra telaşı şaşkınlığa dönüştü Hatice kadının.

Daha bir dikkatle baktı Nimet Hanım'ın yüzüne. Hiçbir korku emaresi yoktu. Bakışlarını sonra da eve çevirdi. Gerçekten de gidenler eve giremiyordu. Yaklaşan düşüp ölüyordu.

Komşusunun yüzündeki tuhaflığı ve artarak devam eden heyecanını görünce dönüp kendisi de baktı. Evi bir camekân içinde duruyordu. Gelen hırsızlar, göremedikleri camekâna çarpıp yere düşüyorlardı.

***

Sabah ezanı okunuyordu.

Ezan sesini duyar duymaz gözlerini açtı. Terlemişti. Kalp atışlarının hızlandığını, soluk alış verişlerinin sıklaştığını fark edebiliyordu. Kalktı, bir bardak soğuk su içti. Rüyayı düşündü. Hayırdır inşallah, deyip rüyasını bir kere daha baştan sona hatırlamaya çalıştı ve sonra da: "Allah'ım, görmüş olduğum rüyadan ve şeytanın şerrinden sana sığınırım." dedi kısık sesiyle.

Namaz için hazırlık yaparken zihni, rüya ile meşguldü; tesirinden kurtulamıyordu.

Namaza kaldırmak için çocuklarının yanlarına gitti. Oğlu kalkmakta zorlanıyordu. Elini oğlunun alnına koydu, ateşi yoktu. Parmakları saçlarında dolaşırken, "Hadi oğlum, bak bir şeyin kalmamış. Hadi kalk, namazın geçmesin yavrum." diyerek onu da namaza kaldırdı.

Çocukları abdest hazırlığı yaparken kendisi de huşu içinde namaza durdu.

Namaz sonrası kerahet vaktinde yatmazdı.

Gider bahçeyle, kayısılarla uğraşırdı. Gölükler arasındaki ayrık otlarını yolardı. Bazen de su sırası kendilerine geldiyse, eskiden büyük oğlunun yaptığı sulama işini yapardı.

Bu sefer, rüyanın da etkisiyle, cennet ağacının yanına gitmek istedi. Arka bahçeye doğru yürüdü.

Ufka, güneşin taze ışıkları yayılmıştı. Serçeler rızıklarını aramanın heyecanıyla telaş içindeydiler. Köyün çayırına giden

koyun sürüsünden, annelerini güle oynaya takip eden kuzuların tatlı meleyişleri geliyordu.

Evin arkasındaki su arkını geçerken, birden irkildi. Pencerenin önünde simsiyah bir yılan duruyordu. Soğuk soğuk ürperdi. Çocukluğundan beri ne zaman bir yılan görse, aynı hissi yaşardı. Kendine geldiğinde dilindeki duaları fark etti. Korku ve tedirginlik hâkimdi benliğine. Önce ne yapacağını bilemedi. Hem pencere de açıktı.

Annelik şefkati bütün ruhunu sardı. Arkın kenarında duran bel küreğini hızla yerden aldı. İki eliyle sıkıca kavradı. Yılana yaklaştı. Yerde upuzun duruyordu. Boyu bir metreden fazlaydı. Biraz daha yaklaştı. Tam havaya kaldırdığı kürekle yılana vuracaktı ki, ölmüş olduğunu fark etti. Yılanın dili dışarıdaydı. Başı ters dönmüştü. Sonra da sevinç ve şaşkınlık karışımı bir sesle: "Oh, çok şükür Allah'ım!.." diyebildi.

Birden gördüğü rüya geldi aklına.

Bir, kızının cennet ağacı dediği ağaca baktı, bir de evin bu ağaca bakan penceresine ve gece yarısı yatmadan önce okuduğu cevşeni gördü.

Camekân, dedi titreyen dudaklarıyla. Cevşenim, zırhım benim, dedi yürekten.

ZAHRA VAKTİ

Şu zahra vakti tüm işler üstüne kalmıştı. Kocası da tam yabana gidecek zamanı bulmuştu.

Bir kış evde kös kös otur iş arama, bulgur tarhana zamanı yazıya pamuk suyuna git. Elinden başka ne geldi ki bu güne kadar. Dara düştü mü imdadına pamuk suyu yetişir. Ağaların da çoğunu tanır zaten.

Yine bir yolunu bulup bizimkini çağırmalıyım diye düşündü.

Gerçi bulgur kaynatırken çağırdığında pek de hoş olmamıştı. Kocası gelsin diye o zaman bir bahane bulmuştu. Yoksa işi bırakıp geleceği yoktu. Söylediklerinden dolayı sonradan içinde bir ukde kalmıştı ama olsun…

Benim burada iflahım kesilsin, umurunda mı onun? Bir iki günlük izin alıp da niye gelmeyecekmiş, diye düşünmüştü.

Ben onu getirmesini bilirim, demişti.

Gel annen hastalandı, deyip paldır küldür getirtmişti kocasını. Hasta falan da değildi kadıncağız. Maksat iş görülsündü. Fakat ne olduysa olmuş, tam kocasının geleceği vakit ateşler içinde kalmıştı kaynanası. Hastaneye zor yetiştirmişlerdi zavallıyı. Nasılsa ateşi birden yükselivermişti. Başta bahane olsun diye söylediği, hakikat olmuştu. Doktorun verdiği serum bitene kadar hastanede müşahede altında kalmıştı.

Allah'tan çabucak iyileşmişti de kaynanası, içi rahat etmişti. Kocası gelmişken de ona epeyce bir iş gördürmüştü. Bahçe suyunun nöbeti geldiğinden, bahçeyi de bir güzel sulatmıştı.

Konu komşu hep kendi derdindeydi. Tarla takım işleri, su nöbetleri, zahra tutmalar derken kimsenin boş vakti yoktu. Çağırdığında yardımına hiç yüksünmeden gelen bir Çakal Ali'nin gelini vardı. O da olmasa işi hepten haraptı. Zaten birkaç yıldır kaynanasının da elinden bir iş gelmiyordu. İş gelmesi şöyle dursun, yükü olmasa yeterdi. Alsın eline kehribar tespihi, hanımelinin, küpe gülünün yanı başında zikre dursun, sohbet etsin onlarla.

Tarhanalık yoğurtları hazır etti. İki kırat döğmeye yetecek kadar olmuştu yoğurtlar.

Nasıl eder de bizimkini şu işin en fırfırı olduğu zamanda bir kere daha çağırırım da büyük bir yükten kurtulurum diye yine derin derin düşünmeye başladı. Bilirdi, kocasına kalsa hiç gelmezdi. Ağalarının gözünden düşmekten korkardı. Öyle ya, işinden olursa yeni bir ağa bulmakla kim uğraşacak!

"Hanım, ağaların gözüne girmem lazım. İyi çalışmalıyım. Hem biliyorsun adamlar fazladan yardım da ediyorlar." der dururdu.

Gözlerine girmezse adama zırnık koklatmazmış ağalar.

Gel değirmen işini hallet, tarhanayı pişirmeye yardım et dese, dünyada kabul etmezdi kocası.

Aklına parlak bir fikir geldi.

Kalın kaşlarını çattı. Gözlerini kıstı. Bir an sinsice gülümsedi. Neden sonra yüzüne bir sıklet hali çöktü.

Kocasını çağırmak için yine bir bahane bulacaktı. Bu sefer "oğlun hastalandı, hemen gel" diyecekti.

Ya diğerinde olduğu gibi olursa? Kaynanasının hastalandığı gibi oğlu da hastalanırsa? Beş altı yıl gibi uzun bir süreden sonra çocukları olmuştu. Kocası da kendisi de esen yelden sakınırlardı çocuklarını. Gözünün nuru yavrusuna bir şey olmasına dayanamazdı.

Yok canım ne olacak ki, diyerek kendisini rahatlatmaya çalıştı.

Geçenki sefer denk gelmişti öylesine. Sadece bir tevafuktu işte.

Zaten kaynanasının hali, öncesinde de pek iyi görünmüyordu. Kocasının geldiği sıra iyice rahatsızlanmıştı. Çağırmak için söyledikleriyle aynı zamana denk gelmesi bir tevafuktu sadece. Başka ne olabilirdi ki!

Anne acıktım, diyerek gıcırdata gıcırdata merdivenleri çıkan oğluna, sabahtan kalma tereyağlı bazlamayı dürüm yapıp verdi. Çocuk bazlamayı kaptığı gibi arkadaşlarının yanına, çoturum eşek oynamaya gitti.

Arkasından seslendi; "Ağaçların gölgesinde oyna, güneş altında kalma tamam mı kuzum!"

Çocuk, ardına bile bakmadan; "Tamam anne, harman yerindeyiz zaten." diyerek karşılık verdi.

Evlerinin önündeki pınarın, aşağılara doğru kendi halinde akıp giden suyuyla yıllardır sulanan kavak ağaçlarının gölgesi vururdu harmana. Çocuklar, ruhlarını serinleten gölgede cırcır böceklerinin, kurbağaların senfonisi eşliğinde en tatlı oyunlarına dalarlardı. İkindiye doğru çıkan garbi yelinin yüzlerini yalayıp geçmesiyle de iyiden iyiye koyulaştırırlardı oyunlarını. Hele bir de bir öğlen kaçamağı yapıp Hartlap Dere'ye yüzmeye gitmişlerse, bu gölge birebirdi yorgunluklarını almak için.

Esmer yüzü, gamzeli bakışları, açık alnına düşen perçemi ve küçük ince dudaklarıyla yavrusunun güzelliği yüreğini şenlendirirdi. Kendi nazarından korkar da arada bir kurşun döktürürdü kuvvetli hamaylısı olan Şerife kadına. Oğlunu okutmaya giderken de biraz tuz, biraz bulgur koyardı torbasına.

Avludan çıkan çocuğuna bakarken, boyuna posuna kurban olsun annen bir tanem, dedi sessiz ve derinden.

Gölge en kısa zamanındaydı.

Ezan vaktiydi. Memidik Hoca'nın eli kulağında olmalıydı.

İçeri geçti. Kocasına telefon edecekti. Yarın gelsin de tarhanaya yardım etsindi. Zaten sabahtan beri ayran yaymaktan kolları kopmuştu. Bir de bu yorgunluğun üstüne tarhana küreği çevirmek iş değildi.

Hemen araba bulsa akşam ezanına varmaz köyde olurdu. Yarın da işe şafak atmadan başlarlarsa bitiriverirlerdi. Çakal Ali'nin gelini, iki de Laverlerin kızları geldi mi yeterdi.

Sesine biraz hüzün katmalıydı. Üzgün ve sitemli konuşacaktı. Biraz da yalvarma hali olsun tamamdı. Ağlamış da kısılmış gibi bir ton verdi sesine.

Kocası hayırdır ne oldu demeye kalmadan çözülüverdi dili; "Hemen gel, oğlun çok hasta. Bir doktora götürelim. Ben tek başıma yol yolak bilmem. Seni sayıklıyor yavrum. Yemeden içmeden kesildi. Ne olur herif, bir yolunu bul, hemen gel!"

Diyeceğini demişti bir çırpıda. Ardı ardına sıralamıştı sözlerini.

Kocasının sorularına, doğru düzgün cevap bile vermiyordu. O sordukça; "Durumu kötü işte, havale geçirmesinden korkuyorum, acele etsen iyi olur, hemen şimdi çık yola." diyordu. "Hadi kapatıyorum telefonu." deyip ahizeyi sertçe yerine koydu.

Oh be, bu iş de tamamdır, diyerek eli göğsünün üstünde somyaya oturdu.

Hemen gelirdi kocası. Tanırdı onu. Oğluna karşı yufkaydı yüreği, hastalığına dayanamazdı. Akan sular dururdu oğlum deyince. Tırnağına bütün köyü değişmezdi.

Memidik Hoca'nın okuduğu ezan açık pencereden dalga dalga içeriye doluyordu.

Kaynanası çardakta asmanın gölgesinde uyuyordu. Dışardan çocukların cıvıltılı sesleri geliyordu.

Ezan sonrası, bir horoz vakitsiz öttü. Bir tavuk, folluğa sıcak bir yumurta bıraktığını cümle âleme ilan etti. Miskin kedi somyanın kenarındaki mindere yatmış içten içe mırıldanıyordu.

Mutfağa geçti. Bulgur pilavı pişirip yanına da domates salatası yapacaktı. Yeni yaydığı ayrandan oğlu için bir tas ayırmıştı. Buz gibi ayranla karıştırılmış bulgur pilavını iştahla öyle bir yiyişi vardı ki oğlunun, kendi iştahı da kabarırdı onu seyrederken. Babası, ye oğlum ye, insanın yaptığı iş yemek yiyişinden belli olur derdi. Salataya doğradığı soğanın cücüğünü de oğluna ayıracaktı katıklıyla yesin diye.

Mutfakta işe daldığı sıradaydı.

Avlunun kapısı kırılacak gibi hızla yumruklanıp açıldı. "Teyze teyze, Ömer Ali, Ömer Ali…" diye bağırarak gelen çocuk tahta merdivenleri de aynı telaşla çıkıyordu. Merdivenlerin gıcırtısı uğultu uğultu çoğalırken başından kaynar sular dökülmüş gibi yandığını hissetti. İçi cız etti. Beti benzi attı. Kapıya koştu. Uzun etekleri ayağına dolaştı. Düşecek gibi oldu. Kapının mandalından zor tuttu.

Dudakları titriyordu. Gözleri derin bir kaygının ateşiyle yanıyordu. Göğüs kafesi zorluyordu kaburgalarını. Elleri titremeye başlamıştı.

"Ne oldu söyle, Ömer Ali'me ne oldu?" diye bağırıyordu tüm kaygılarını kelimelere yükleyerek.

Bin bir türlü kötü düşünce zıpkın gibi saplanıyordu yüreğine. Zamanın kılcalları bilinmez bir acıyı taşıyordu kollarında.

Çocuk nefes nefeseydi. Soluk alışverişlerinin düzensizliğinden yarım yamalak cümlesini bile tamamlayamamıştı. Neden sonra dili açıldı. "Yere düştü, Ömer Ali oynarken yere düştü, dizi taşa çakıldı. Yerden kalkamıyor. Kıvranıyor, ağlıyor."

Kan beynine sıçradı. Nutku tutuldu. Daha bir şey soramadı. Yemenisini bile giymeden hızla merdivenlerden indi. Avludaki çiçek tarhlarını ezerek dışarı çıktı. Çıplak ayaklarına batan dikenlere, çakıl taşlarına aldırmadan koşuyordu. Saniyeler saat kadar uzamıştı. Sol yanına inceden bir ağrı girdi. Oğlunun dizinin ağrısını hissetti ta derinlerde.

Oğlu yerde acılar içinde kıvranıyordu. Gözyaşları toza toprağa karışmıştı. Tozlu yüzünde yol yol iz olmuştu gözyaşlarından. Sağ yanının üzerine yatmış, sol bacağını tutuyordu.

"Yavrum, kuzum ne oldu sana?" deyip başını topraktan kaldırdı, bağrına bastı. Alnına düşen perçeminden öptü. "Gadasını aldığım, kurban olduğum yavrum nen var senin?"

Ana oğul kavakların gölgesinde ağlaşıyorlardı. Çocuklar, feryadı duyan komşu kadınları toplanmışlardı başlarına.

Ömer Ali'yi yerden kaldırmaya çalıştılar. Sol ayağını basamıyordu.

"Acıyor ana, çok acıyor." diyordu.

"Sınıkçı Mehmet'e bir gösteriverseniz hemen." dedi komşusu Fatma kadın.

"Bugün şehre gittiydi kayınbabam, evde yoktur." diye cevap verdi Sınıkçı Mehmet'in gelini.

Her konuşandan bir medet umuyordu. Yalvarırcasına, akıl verenlerin yüzlerine bakıyordu.

Çaresizliğini yutkuna yutkuna hissetti. Dili damağı birbirine yapıştı.

Ömer Ali'yi kadınların da yardımıyla sırtına aldı, eve götürdü.

Bağrışmalara uyanan kaynanası; torununu, gelininin sırtında avlu kapısından içeri girerken görünce bir feryat da o kopardı.

"Bir araba bulsak, şehre götürürdük hemen." dedi kaynanası. Ters vakitti. Köyün dolmuşları henüz şehirden dönmemişti. Eli mahkûm bekleyeceklerdi.

Oğlunun dizindeki yarayı ılık suya batırılmış bezle sildi. Şişlik vardı. Kaynanası bir poşete koyduğu buzu getirdi. "Şişini alır, iyi gelir kızım." dedi.

Ağlaması dinmişti; ama içinde bir yerlerde kendini kınayan, suratına bir paçavra gibi savrulan yalanın acısı giderek artıyordu.

UZAT ELLERİNİ ANNE

Buğulanmış cama sağ elinin işaret parmağıyla "Anneciğim" yazdı. Bir süre, bu kelimeye baktı. O kadar dalmıştı ki, göz kapakları bile oynamıyordu. Bakışları donuktu. Nefes almaktan korkuyor gibiydi. Göğüs kafesi usul usul inip kalkıyordu.

Neden sonra dudakları seğirdi, derin bir nefes aldı. Göz kapakları kapanıp açıldı. Kirpiklerinin ucunda, incileri kıskandıracak küçük birkaç gözyaşı damlası birikti. Hafifçe kirlenmiş beyaz gömleğinin koluyla kirpiklerini sildi.

Yüreğinin yanıklığını ve içinin tüm hasretlerini derin bir hohlayışla cama boşalttı. Bu sefer bir kalp çizdi. Annesiyle kendi isimlerinin baş harflerini yazdı: "H M" Sevindi. Gök mavisi küçük gözleri parladı. Biraz rahatlar gibi oldu. Masum dudaklarına gül ahengiyle gelip oturan duygularla gülümsüyordu şimdi.

Annesine mektup yazmak geldi içinden. Tam da zamanıydı. Yazacağı çok şey vardı çünkü. Ne zamandır niyetlenmişti de bir türlü nasip olmamıştı.

Hemen dolabını açtı. Yarıyıl tatiline girdikten sonra bir daha dokunulmamış çantasında kalem ve kâğıt aramaya başladı. Büyük boy kareli matematik defterinin tam ortasından karşılıklı iki yaprağı kopardı. Stresli zamanlarda arkasından ısırıldığı belli olan küçük bir kurşun kalem ve üstünde yazmak için de kalınca bir ders kitabı aldı. Ranzasına oturdu. Yazmaya başladı.

"Canım Anneciğim,

Bu mektubu Kurban Bayramının ilk günü yazıyorum. Bu sabah bayram namazından geldikten sonra sana olan özlemlerimin daha da arttığını hissettim. Arkadaşlarımın bir kısmı evlerine anne babalarının yanına gitti. Bir kısmı da kendilerini almaya gelen akrabalarıyla gitti. Yurtta sadece, benim gibi unutulmuşluğa terk edilen ya da gidecek hiçbir yeri olmayan on yedi öğrenci kaldı.

Arkadaşlarım akrabalarıyla giderken içim acıyarak arkalarından baktım. Onlar sevdikleriyle birbirlerine sarılırlarken üşüdüğümü hissettim. Sen şimdi yanımda olsaydın, beni bağrına basar, şefkatinin sıcaklığıyla ısıtırdın değil mi can anneciğim ama benim yanıma kimseler gelmedi. Ne babam, ne sen, ne de akrabalarımızdan biri. Yapayalnız kaldım. Oysa bayram namazına giderken en yeni elbiselerimi giymiştim. Bekledim birileri gelir mi diye. Umutlarım boşa çıktı. Ben de yatakhaneye gidip seni düşünmek, seni düşünürken doya doya ağlamak istedim.

Kendimi öylece yatağa bıraktım.

Ağladım, ağladım.

Biliyor musun anne, o kadar çok ağlamışım ki, yastığım bile gözyaşlarımla ıslanmış. Ah, o yastık yerine, başımı küçüklüğümde olduğu gibi dizlerine koyup yine ağlasaydım ama bu sefer sevincimden ağlardım anneciğim senin yanında; hastalıklarımdan, ağrılarımdan değil. Sen o narin ellerinin yumuşacık dokunuşlarıyla saçlarımı okşarken, kendimi bulutların üstünde hissederdim o zaman. Arada bir alnıma kondurduğun taze öpücüklerle yeni baştan dirilir gibi olurdum.

Dudaklarının sıcaklığını, içimin üşüdüğü şu dakikalarda alnımda hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki canım anneciğim!

Sana yazarken, göremiyorsun ama yine ağlıyorum. Sakın ha, telaşlanmana gerek yok; rahatladığım için ağlıyorum.

Sensiz gecelerimde tek sığınağım hayallerimdir anne!

Bir kardeşim olsaydı, bu bayram gününde onunla kapı kapı dolaşıp el öpseydik; şeker toplayıp, harçlık alsaydık. Sonra da bakkala gidip gönlümüzce harcasaydık harçlıklarımızı. Hep böyle olsun istemişimdir. Bazen gece uykularım kaçtığı zamanlarda hayal kurar, bunları düşünürüm.

Aynı okula gitseydik kardeşimle. O da bir ağabeyim var diye cesur olsaydı. Korkmasaydı hiç kimseden.

Okul çıkışı kardeşlerinin elinden tutup sevinçle evlerine dönen arkadaşlarımı gördükçe hüzünleniyorum canım anneciğim. Neden diyorum bazen kendi kendime, neden? İsyan olmasın diye susuyorum sonra. Niçin derin suskulara büründüğümü anlamıyor arkadaşlarım.

Canım anneciğim! Neyse şimdi seni, küçüklüğümde farkında olmadan üzdüğüm gibi orada da üzmeyeyim.

Sağ olsun, öğretmenlerimiz burslarımızı tam zamanında veriyorlar. Bu bayram elbise ve ayakkabı da verdiler. Yalnız olmadığımızı düşünüp seviniyoruz. Bu da bizim tesellimiz. Hem biliyor musun anne, kendisini babamdan daha çok sevdiğim Hasan Öğretmenimle bayram namazını yan yana kıldım. Bilsen ne kadar mutlu oldum. Mert adam doğrusu. Öğrencinin halinden çok iyi anlıyor. Öyle katı kuralları falan da yok. Biz de onu mahcup etmemek için iyi öğrenciler olmaya çalışıyoruz. Bazı arkadaşlarımız geceleri yurttan kaçsalar da inan anne, ben hiç öyle şeyler yapmıyorum. Biliyorum ki o zaman Hasan Öğretmenim çok üzülür.

Mektubuma burada son vermem gerekiyor anneciğim. Biraz hazırlık yapmam lazım. Bizim yatakhanede benden başka kimse kalmadığı için bütün yatakları benim düzeltmem gerekiyor. Bizimle ve öğretmenlerimizle bayramlaşmak için

yurda gelen Vali Bey, bazen yatakhanelere de çıkıyor. Düzensiz görmesi iyi olmaz.

.

Canım anneciğim! Bu mektup eline hiç ulaşamayacak, biliyorum. Acaba diyorum, okuduğum fatihaları sana ulaştıran melekler, bu mektupta yazılanlardan da seni haberdar eder mi? Benimkisi de öylesine bir ümit işte. Hem neden olmasın ki! Daha olmazsa rüyama girdiğin bir gece ben sana okurum ha, ne dersin anneciğim!

Öpmeye doyamadığım o narin ellerini, senin adını her anışta titreyen dudaklarımla öpmeyi şu an o kadar çok istiyorum ki anneciğim.

Uzat ellerini, uzat anneciğim."

***

Gözlerini kapadı.

Dudakları boşlukta gezindi bir süre.

Yatağına sırt üstü uzandı.

Beyaz bir tülün gerisinde hayal ettiği annesinin yüzünde, aradığı tebessümleri yakalamaya çalıştı bir an. Yarı silik bir görüntünün içinden güneş aydınlığı bir tebessümün belirdiğini hissetti. Çocuksu zamanlardan ödünç alınmış bir ışıltılı gülümseme yayıldı dudaklarına. "Ah, anneciğim!" dedi usulca.

Babası, annesi öldükten sonra yeniden evlenmiş; kendisini de yuvaya bırakmıştı.

Yeni hanımı: "Ben öyle başkasının doğurduğu çocuğa bakamam, kusura bakma." deyip evlenirken şart koşmuş. Babası da mecburen kabul etmiş. İlk zamanlar arada bir gelirdi ziyaretine. Sonradan sonraya ziyaretleri iyice azaldı.

Yuvadan yetiştirme yurduna geldikten sonra da pek fazla uğramaz olmuştu.

Kendisi yine de babasının evine giderdi ama analığı onu her

gidişte hırpalar, tedirgin ederdi. Son gidişinde sofraya oturduklarında, kendinden önce yemeğe uzandığı için eline kaşıkla sertçe vurmuştu. Ne çok zoruna gitmişti o zaman. Hem tabağına, bu kadar sana yeter, diyerek azıcık yemek koymuştu. Sesini çıkarmamıştı, çıkaramazdı da. Kendi annesi olsaydı, doyasıya yer, nazlanırdı.

Babasını bir sene önce son ziyaret ettiği o gün, geç saatlere kadar ağlayarak sokaklarda dolaşmıştı. Yoklama saatinde yurtta olmadığı için polise bile haber verilmişti. Şehrin, acıyı bir sünger gibi emen caddelerinde gezmiş gezmiş ama bir türlü içinin yangını dinmemişti. Yorgunluktan dizlerinin sızlamasına aldırmadan yürümüştü. Ağladığını kimselere belli etmemek için bazen lambaları yanmayan ara sokaklara dalmış, koyvermişti hıçkırıklarını.

Bir ara aklından, yurttan kaçan arkadaşlarının geceleri kaldığı inşaata gidip orada sabahlamak geçmişti. Tarif ettikleri kadarıyla yerini tahmin edebiliyordu. Fakat Hasan Öğretmenin iyice kaygılanacağını düşünmüş, vazgeçmişti düşüncesinden. Yurtta kendisine hem analık hem babalık eden öğretmenini üzmemeliydi.

Hüzün yüklü hatıralardan sıyrıldığında yine tırnaklarını yediğini fark etti. Ne zaman yüreğini acıtan hayallere dalıp gitse, ya da bir sıkıntısı olsa hemen tırnaklarını yemeğe başlardı.

"Hazırlanıp aşağı inme zamanı, burada çok oyalandım." deyip kendini toparlamaya çalıştı. Biraz sonra bayramlaşma vardı. Vali ve hanımı yanlarındaki birkaç yetkiliyle yurda bayramlaşmaya geleceklerdi.

Kendi çocuklarından arta kalan tebessümlerle, yurtta kalıp da gidecek bir yerleri olmayan çocukların bayramlarını kutlayacaklardı. Ellerinde yine hediyelerle geleceklerdi. Belki bayramlaşmaya gelenler arasında gizliden gizliye gözlerindeki yaşı silenler olacaktı ve sonra tekrar gideceklerdi vicdanları rahatlamış bir şekilde. Yarım kaldıkları yerden yine çocuklarıyla birlikte olacaklardı.

Ya kendileri? Yine yalnızlığın kuytu köşesine çekilecekler, yine sessizliğin içinde bir demet teselli arayacaklardı.

Yine annesiz.

Yine limansız bir gemi gibi sığınaksız.

Yurdun soğuk duvarları, geceleri annesinin şefkatli bağrında hissettiği sıcaklığı veremeyecek hiçbir zaman. Çok sevdiği Hasan Öğretmeni de, hasret duyduğu anne şefkatini tam hissettiremeyecek kendisine. O da sadece bir teselli pınarı olacak.

En büyük teselli, geçen her anın kendisini annesine biraz daha yaklaştırmasıydı. Hissediyordu beklenildiğini. Rüyalarında, etrafı servilerle çevrili, içinden serin ırmaklar akan gül bahçesinde oturup "gel" diye çağıran annesinin özlem yüklü sesi kendisini diri kılıyordu.

Toprağa düşen bir tohum nasıl ki çürümenin eşiğinden yeni bir dirilişe geçiyorsa, annesi de işte öyle cennet yamaçlarında yeni bir diriliş sabahında bekliyordu kendisini.

Ölüm hiç korkutmuyordu.

Sonunda sevdiklerine kavuşmak vardı ya tüketilen zamanın, annesinin kollarında yeni baştan yürümek vardı ya sonsuza. O zaman kapısını çaldığında hoş geldin diyebilmeliydi ölüme.

Neler de düşünüyorum böyle deyip zihnini toparlamaya çalıştı.

Uzandığı yerden kalktı.

İçini yakan hasret ateşini yüzüne serpeceği bir avuç soğuk suyun dokunuşlarında söndürmek istedi.

Avuç dolusu soğuk suyu yüzüne serpti. Lavaboda aynadaki görüntüsüne gülümsedi. İçine bir serinlik yayıldı.

BİR FİDAN YEŞERECEK

Öğretmenliği çok seviyordu.

Lise birinci sınıf öğrencisiyken tanıdığı rehber öğretmeninden sonra, onun da gönlüne öğretmenlik sevdası düşmüştü. Kendisi için değil, başkaları için yaşamanın ne demek olduğunu, çok sevdiği rehber öğretmeninde görmüştü.

Kendisi de onun gibi, öğrencilerinin mutluluklarıyla sevinen, dertleriyle üzülen bir öğretmen olmak istemişti. Yunus'un dediği gibi, aşkla, sevgiyle gönüller yapmak için okumak, daha anlamlı gelmiş ve öğretmenlik okumuştu.

Tek ideali öğrencilerinin, yaz bereketinin tohumunu bağrında taşıyan baharlara ulaşmasıydı.

Öğretmenliğinin üçüncü yılındaydı.

Bekârdı. Okulunu bitirir bitirmez evlenmeyi düşünmemişti. Ömrünün bu en verimli çağında, öğrencilerine daha faydalı olabilmek varken, hemen evlenmek istemiyordu.

Meslekte yeni sayılan dört arkadaşıyla birlikte kiraladıkları bir evde kalmaktaydılar. Aralarında çok yaş farkı yoktu. Onlara her konuda yardımcı olurdu. Herkes, derdini rahatlıkla ona açardı. Kendisiyle konuştuktan sonra, adeta ruhlarının yıkandığını hissederlerdi. Rahatlarlardı o zaman.

Muhatabının gözlerinin içine bakarak konuşurdu. Kıvrımlarında mütevazı tebessümlerin hüküm sürdüğü dudaklarından ağır aheste dökülen kelimeler, ipekten dokunuşlarla okşardı ruhları.

Yazdan kalma nemli ve bunaltıcı sıcaklar hâlâ devam ediyordu. Okulların açılmasıyla yeni bir hareketlilik başlamıştı. Okulun bahçesi, öğrencilerin neşeli tavırları ve telaşlı koşuşturmalarıyla canlanmıştı.

Nurettin Öğretmeni, her yeni dönemle birlikte yeni öğrencilerle tanışacak olmanın heyecanı sarardı. Onların hal ve hareketlerini bir psikolog edasıyla gözlemlerdi. Konuşmalarından, oturup kalkmalarına; yeme içmelerinden, giyim kuşamlarına kadar her şeylerine dikkat ederdi.

İlk önce yapılması gereken, iyi bir tanımaydı. Tanıyıp bir doktor hassasiyetiyle teşhis koyduktan sonra, onların istikballeri adına yapılması gerekenler konusunda daha rahat ve sağlıklı düşünebilirdi.

Bir de özellikle lider kabiliyetli olan; arkadaşlarının, etrafında pervane gibi dönüp durduğu öğrencilere dikkat ederdi. Arkadaşlarını peşinden sürükleyen öğrencilerin doğruları da yanlışları da çok önemliydi. Sergileyecekleri güzel davranışlar, diğer arkadaşlarının da güzelliğine vesile olabilirdi ve yine, kötü davranışları da onların geleceklerini karartabilirdi.

Bir tren için lokomotif ne ise, lider öğrenci de çevresindekiler için aynıydı.

***

Yeni tanıdığı öğrencilerden Halil, dikkatini biraz daha çok çekmişti. Atletik bir yapısı vardı. Her tür sportif faaliyette kaptanlık görevini üstlenir, takımları kurardı. Koltuğunun altında bir top, ortada durur, arkadaşları da onun etrafında halkalanırdı. Herkes, onun vereceği kararları can kulağıyla dinlerdi.

Bir gün ders bitiminde Halil'i yanına çağırdı. Okulun bahçesindeki kameriyede oturdular.

Gün yorgunu güneş, karşı tepenin omuzlarına kurulmuştu. Hafiften esen rüzgâr, günün yorgunluğunu yalayıp geçiyordu.

Güneşin yakmayan sıcaklığı ve rüzgârın tatlı serinliğiyle gönüllerde esrik duygular hissediliyordu.

Çaylarını yudumladılar.

Nurettin Bey, öğrencisinin halini hatırını sordu.

Cevaplarını büyük bir dikkatle dinliyor, ağzından çıkan her bir kelimenin çok yönlü tahlilini yapıyordu. Konuşurken, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan dinliyordu.

Halil, ders çalışmayı pek sevmediğini, fakat sınıfta öğretmenlerini çok iyi dinlediği için derslerinin de iyi olduğunu söyledi ve ekledi:

"Hocam, aslında ders çalışmak istiyorum; ama uzun süre masanın başında oturamıyorum. Dışarı çıkıp gezmek, top oynamak bana daha hoş geliyor. Arkadaşlarla beraber olmaktan büyük zevk alıyorum. Gerçi ailemin durumu pek iyi değil. Okumam lazım; fakat irademe hâkim olamıyorum."

Öğrencisinin bu samimi sözleri, Nurettin Bey'in hoşuna gitti. Elini şefkatle Halil'in omzuna koydu ve konuşmaya başladı:

"Sen böylesine açık sözlü ve istekli olursan, üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yoktur. Başaracağına, daha iyi bir öğrenci olup aileni de mutlu edeceğine inanıyorum. Sen yeter ki, kendini biraz daha derse yoğunlaştır. İleride elde edeceğin başarıların sana yaşatacağı mutlulukları düşün. Ailenin sevincini hayal et. İnanıyorum ki, senin gibi zeki bir öğrenci ne yapması gerektiği konusunda yanlış karar vermez!.."

Nice kabiliyetli ve güzel ahlaklı çocuklar görmüştü ki, nefislerinin mağlubu olmuşlardı. Evvelinden yaşanmış bir tutam acı lezzetle, daha gelmeden tükenmişti yarınları. Erken atmıştı benizleri. Solgun bir gül yaprağına dönmüştü annelerinin sılası yürekleri. Zevk ve eğlence peşinde koşarak dersi unutmuşlardı. Zekâlarını dersleri için değil de, gençlik hevesleri için harcadıklarından, gelecekte pişman olacakları bir yola girmişlerdi.

Halil'in de öyle olmasını istemiyordu.

İlerleyen günlerde ders çalıştırmak için Halil'i evine davet etti.

Dört arkadaşıyla kaldığı evde ders anlatıyordu. Tek başına çalışmakta zorlanan öğrencisi için bu fedakârlığı yapmaya karar vermişti.

Halil, öğretmeninin kendisi için yaptıklarından büyük mutluluk duyuyordu. Yer yer, minnet duygusuyla utandığı oluyordu. Özellikle yemek zamanlarında... Işıltısını hiç kaybetmeyen gözleri, sofranın başında sanki önüne akardı.

Öğretmeni mutfağa geçip yemek hazırlıyordu.

Bugüne kadar bir başkasından böylesine ilgi görmemişti. Hatta pantolonunun çok fazla çamur olduğu bir gün, kendi eşofmanını verip pantolonunu temizlemek için çıkarttırmıştı. Her ne kadar, olmaz dese de, hocasının aşırı ısrarına dayanamayıp üstünü değiştirmişti. Pantolonu alan öğretmeni bir süre gözükmemişti.

Daha sonra elinde yıkanmış pantolonla odaya girdiğinde neye uğradığına şaşırmıştı. Öğretmeni, pantolonu kuruması için kaloriferin üstüne koymuştu. Sonrasında da kuruyan pantolonu ütülemesi, kendisini iyice utandırmıştı.

Allah'ım, bu nasıl öğretmen böyle, dediği çok olmuştur.

Halil'in dersleri günden güne daha da iyi oluyordu. Yazılılarda en yüksek notları alıyordu. Yine sporla ilgileniyor, arkadaşlarını yönlendiriyordu; ama bunun yanı sıra derslerine de düzenli çalışıyordu. Kendisindeki bu değişikliği ailesi de fark etmişti. Özellikle annesi, oğlunun böylesine değişmesinde büyük emeği olan Nurettin Öğretmen için hayır dualar ediyordu.

Soğuklar, kendisini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Yapraklarını döken ve kabuğuna çekilen ağaçlarda ölüm sessizliği vardı. Uzun bir uykuya çekilmişti tabiat. Deniz havasının hâkim olduğu bu şehre pek kar yağmazdı. Biteviye yağmurlarla yıkanırdı şehir. Gökyüzünde beliren kül rengi bulutlar yüklerini boşaltırken, insanlarda bir telaş, bir koşuşturma başlardı.

Yarıyıl tatiline çok az bir zaman kalmıştı. Nurettin Bey, Halil'deki bu güzel değişmeleri gördükçe içten içe büyük mutluluk duyuyordu. Sosyal bir öğrenci olan Halil, aynı zamanda diğer arkadaşlarına da iyi örnek olmaya başlamıştı. Eskisi gibi amaçsızca sokaklarda, deniz kenarında, parklarda gezmeleri kalmamıştı. Zamanı, anlamsızca tüketmiyordu artık. İnternet kafelere de uğramaz olmuştu.

Nurettin Bey, Halil'deki bu ilerlemenin yarıyıl tatilinde de çalışması durumunda, çok daha güzel bir seviyeye geleceğini düşündü. Kendisi, memleketine gitmeyecekti. Günlerim boş geçmesin, diyerek Halil'le ilgilenmeye karar verdi.

Bu fikrini öğrencisine açtı. O da hemen cevap veremeyeceğini, ailesiyle görüşmesi gerektiğini söyledi.

İki gün sonra Halil, utana sıkıla öğretmeninin yanına geldi. Gözlerini öğretmeninden kaçırmaya çalışıyordu. "Hocam, babam izin vermedi. Bizim sana ihtiyacımız var, dedi. Bizim, köyde seramız var. Orada çalışmam lazımmış. Hem sadece tatilde değil, öncesinde ve sonrasında da beş gün, babam beni okula göndermeyecekmiş. Yani anlayacağınız, yirmi beş gün ben yokum." dedi gözleri dolu dolu.

Öğrencisini teselli etmeye çalıştı. "Merak etme, hallederiz. Vardır elbet bir çaresi. Gidip babanla bir de ben görüşeceğim." dedi.

***

Halil'in babası, oğlunu çalıştırmakta ısrarlıydı. Zaten maddi sıkıntılar içindeydi. Çocuklar büyüdükçe masrafları da artmıştı. Bir de Halil'in yerine bir adam çalıştırıp boş yere para vermek istemiyordu.

Durumun ciddi olduğunu gören Nurettin Bey, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Zihninde değişik fikir dalgalanmaları vardı.

Evet, mutlaka bir çıkış yolu bulmalıydı.

Halil gibi bir öğrenci, ilgisizlikten dolayı kaybolup gitmemeliydi. Onda çok güzel işler yapacak cevheri görmüştü. Pes etmek istemiyordu.

Birden iri siyah gözleri sevinçle parladı. Heyecanını zor zaptediyordu.

"Efendim, siz diyorsunuz ki bana iş görecek adam lazım. Madem Halil'i yirmi beş gün çalıştırmayı düşünüyorsunuz; onun yerine biz beş öğretmen arkadaş gelip beş gün serada çalışsak olmaz mı?"

Babası, böyle bir teklifle karşılaşınca tepeden tırnağa şaşkınlık kesildi. Bir an için yanlış mı anladım diye düşündü. Fakat teklifte ısrar edilince yanlış anlamadığını gördü.

Bir iki mırın kırın etti, olmadı. Çetin cevize çattığının farkındaydı. Lafı daha fazla gevelemedi.

"Hocam, madem bu kadar ısrar ediyorsunuz; tamam, dediğiniz gibi olsun. Oğlumun yerine sizlerin gelip çalışması biraz tuhaf olacak ama."

Sözünü bitiremedi. Yutkundu. "Allah'ım ne öğretmenler varmış..." diye mırıldandı dalgın dalgın.

Halil'in donuk gözlerine yeniden canlılık geldi. Hocasının boynuna sarılmamak için kendini zor tuttu.

Hava soğuktu.

Yüreklere taze bir sıcaklık yayılmıştı.

Gül bitirmeye müsaitti zemin. Gönüller, kokusu ve rengi sonsuzluğa ulaşacak gülleri yetiştirmenin heyecanıyla dopdoluydu. Ümitle parıldayan gözler vardı güneşten öte.

Bir fidan yeşerecekti gönül toprağında.

Suyu gözyaşı, ışığı gözlerin parıltısı bir fidan yeşerecekti.

GÜVENCE

Her bayramda memleketime dönerken yaşadığım burukluğu yine yaşamaktayım.

Ailemi, dostlarımı görecektim. Bunun mutluluğunu hissediyordum ama bir taraftan da açılan her koyu muhabbetin ortasında, lafı dönüp dolaştırıp da bana rahatsızlık veren o konuya getiren babamın beni baskı altına almaya çalışarak sorduğu sorular yok mu? Onlar da olmasa sıla-i rahimim burukluktan sıyrılıverecek. Gönül atlasımda belirsiz coğrafyalar kalmayacak mutluluk adına. Kalbim huzuru damıtacak okyanus özgürlüğünde.

Yakın akrabalarımızdan ve ağabeylerimden destek alıp beni köşeye sıkıştırmak istemeleri bir olmasa. Zaten en son ziyaretimde babamla biraz kırgın ayrılmıştık.

Artık bu evde sözümüz dinlenmez oldu, diyen babam; ayrılırken de elini, yüzüme bakmadan zoraki öptürmüştü.

Anacığım öyle değil. Kırmaz beni, anlar halimden. Ortak olmaz konuşulanlara. Bana çok güvenir. "Rahat bırakın oğlumu, ne yapıyor ne ediyorsa vardır elbet bir bildiği." der gönlüme dağ meltemi serinlikler bahşeder.

Ah, anacığım! Uykusuz kaldığın gecelerde sen işlemedin mi zaten gönül dantelâmı nakış nakış. Bana, ak tülbendin kadar masum duygular taşıyan o güzelim ninnileri sen söylemedin mi billur bir suyun ahenginde. Kim bilir ne içli dualar etmişindir gökler ötesinde hora geçen.

Biliyorsun, yüreğim mekândır sevda mavisi yüreğine.

Bir sana nazlanmışımdır zaten çocukluğumdan bu yana. Ağabeylerime karşı beni koruyup kollar, ezdirmemeye çalışırdın. Belki küçük olmam celbediyordu senin şefkatini.

***

Pencere kenarından almıştım biletimi. Yine yollar boyu akacaktı gönül mahzenlerimde demlenmeye bıraktığım hayallerim. Uzayıp gidecekti asfaltın beyaz çizgileri gibi kıvrım kıvrım, kesik kesik. Aralayacaktım hayallerimin kapısını. Özlemlerimi serpip üstüne, sevdalarıma sarıp sarmalayıp onları, kendimi bilmeye yakın olacaktım. Tanıyacaktım bir kere daha nefsimi. Kendim olacaktım ideallerim ve hayallerim kadar. Ne kadar büyükse himmetim o kadar büyütecektim eksik yanlarımı.

Düşler kuracaktım biteviye, gönlüme yağmurlarca düşen. Düşlerimin yağmurlarda yıkanıp ak bir zambak gibi açmasını bekleyecektim sonra.

Bu sefer kitap okumayacaktım yol boyu. İçime dönüp çevirecektim gönül kitabımın sayfalarını. Buseler konduracaktım her bir sayfanın üstüne, yüreğimin üstüne.

Narçiçeği kırmızısı ümitlerim bir bir şereflendiriyor ruhumu. Arada bir çakıl taşı hesaplaşmalar zorluyor kıyılarımı. İçimi acıtıyor. Babam diyorum, yine sıkıştıracak beni. Zorlayacak bir kere daha. Gel sözümü dinle oğul, diyecek. Hayır, babalık hakkını devreye koyacak kadar değil elbette; ama mahzunluğunu hissetmemi sağlayacak içime dikenler batıra batıra, canımı acıta acıta.

Yine o soruyu soracak.

Beni sen ne zaman anlayacaksın acaba canım babacığım?

Aslında beni çok fazla düşündüğünü söylerken, unuttuğun bazı şeyler olduğunu ne zaman fark edeceksin? Zaman, senin gençliğinin zamanı değil. Üç beş günlük misafiri olduğumuz şu han misali dünyada, benden istediklerini sana hiç yakıştıramıyorum.

Tevekkül ırmağında köpüklerce yıkanan, her baharla birlikte nevruz nevruz çoğalan sen niye şimdi gelecek kaygısı güdersin ki? İçinin ateşi söndü mü, bitti mi gençlik hayallerin yoksa?

Muavinin tuttuğu kolonyayı almıyorum. Hayallerimi ürkütmekten çekine çekine cılız bir el hareketiyle teşekkür ediyorum. Biraz sonra ikram edilecek çaya hazırlıyorum kendimi. Çay can ilacımdır çünkü.

Şoförün rast gele açtığı radyo kanalından, suzinak makamında bir gurbet şarkısı düşüyor gönlüme. Gül yaprağına şebnemler düşer gibi.

"Şimdi uzaklardasın, gönül hicranla doldu.

Hiç ayrılamam derken kavuşmak hayal oldu"

Çok sevdiğim bir şarkı. Bir an irkiliyorum. Mesafeleri çoğaltan hırçın okyanus dalgaları dövüyor kıyılarımı. Uzaklara, ta uzaklara uzanıyor hayallerim. Onu düşünüyorum. Gurbeti, içinde sopsoğuk yaşayan sevgilinin hasretiyle titriyorum.

"Şimdi uzaklardasın, gönül hicranla doldu."

***

Nasıl geçtiğini fark edemediğim otobüs yolcuğumla birlikte, ruhumu dinlendirdiğim gönül seferine de son noktayı koymuştum.

Ben hariç bütün aile fertleri evde toplanmışlardı. Herkesin yüzünde bayramlık duygular vardı. Çocukların esrik mutlulukları, el öpme telaşları, her gelen misafiri harçlık kapısı görme heyecanları içimdeki çocuğu uyandırmıştı.

Yanaklarından değil, saçlarından öptüm yeğenlerimin. Nedendir bilmiyorum, bir çiçek gibi soldurmaktan korka korka, cennetin kokusunu duya duya öptüm saçlarından.

Mini mini avuçlarına sıkıştırıverdiğim bayram harçlıklarını birbirlerine gösterirkenki tatlı hallerinin ışıltısı gönlüme, cennetten düşen ilk yağmur damlası gibi düşüverdi. O an şefkat ezgilerim mutluluk mırıldanmaya başladı.

Uzaklardan geldim diye benim üzerimde odaklanıyor tüm bakışlar. Uzakta olan aslında daha yakın oluyor sevdiklerine. Gönül hep onunla dolu. Onu düşünüyor. Evde sürekli uzaklarda olanların konuşulduğunu, onlar için özlem dolu kelimelerin söylendiğini kendi çocukluğumdan bilirim. Ağabeylerim askerdeyken özenle hazırlanmış bir sofranın başında, anacığımın söylediği, "Yavrum da şimdi yanımızda olsaydı. Çok severdi zeytinyağlı yaprak sarmasını." sözleri, özlemlerin ve sevdaların uzaktakiler adına daha diri olduğunu ifade eder.

Ben yanlarındayken söylemezler, söyleyemezler bana dair iltifatlarını. Nedendir bilinmez, çekinirler. Bakışlarından yansıyan aydınlık, ruhuma dolar oysa. Gözlerinin ışığında yıkanır ruhum. Sükûna ererim kıyılarında.

Yine arındığımı hissettim ailemin yanında ama içimde bir yerlerde depreşip duran ve önceki ziyaretimden arta kalan kaygımı bulunduğu yerden de bir türlü söküp atamıyorum.

Ortalıktan el ayak çekildikten sonra, bestil ve bastıklar, cevizler çıkartılıp da has sohbetlere başlanınca konuşulur ciddi meseleler. Evlilik hazırlıkları, önemli bir işe başlamanın fikir bazındaki ilk konuşmaları, geçmişin derin acı ve doyumsuz tatlar bırakan yanları hep o en dingin zamanlarda konuşulur. Neden sonra anacığımın, hadi yatın sonra sabah namazına kalkamazsınız, sözleri bal şerbet gibi böler muhabbetlerimizi.

Yol yorgunluğum var ama uyumakla değil, sükûnetin hâkim olduğu, zamanın durgun bir ırmak gibi aktığı, saatlerin unutulduğu o âsûde zamanda dinleneceğimin farkındayım.
Çocukların ikisi üçü bir döşekte uyutulduktan sonra zamanın nabzı daha bir yavaş atıyordu.

Saniyeler telaşsızca ilerlemeye başladı.

Vakit, bayramdan bayrama topluca bir araya gelen aile fertlerinin kendi has bahçelerine çekilme vaktiydi.

Kıyısından köşesinden başladı muhabbetler. Hatıralar tazelendi. Ölenler hatırlandı kabuk bağlamış acılarıyla. Fatihalar okundu bir kere daha. Şakalar, tebessümler, takılmalar, yarınlara ait güzel dilekler. Hepsi zamanı geldikçe sıralandı bir bir. Ben, gün boyu olduğu gibi, bir fırsatını bulup babamın bakışlarında onun ruh dünyasını, bana dair duygularını anlamaya çalışıyordum. Kırgınlığı gitmiş gözüküyordu. Zaten geldiğimde de ayrıldığımızdaki gibi soğuk karşılamamıştı beni.

Söz dönüp dolaşıp birkaç yıldır konuşulan, benim bahsedilmesini hiç istemediğim o konuya geldi.

Yine babam açtı mevzuu. Ağabeylerimden de destek almaya çalışıyordu. Arada bir başını onlardan yana çevirip, doğru değil mi çocuklar diyordu. Beni kırmak istemediğini, sadece kendi geleceğimi düşündüğünü de iki lafının arasına sokuşturuveriyordu. Sesine ipeksi bir ton vermeye özen gösteriyordu.

"Oğlum..." diyordu, "...özel okulda çalışmayı bıraksan da devlet okullarında öğretmenlik yapsan. Hem ne fark eder ki? İkisi de öğretmenlik değil mi? Orda da öğrenci var. Senin geleceğin için. Hani ne olur ne olmaz. Bunun yarını da var. Diyorum ki, sırtını devlete dayasan. Sağlam bir güvencen olsa... Yarın bir gün ortada kalmasan. Bak o kadar okudun. Boşa gitmesin emeklerin. Sonra yaşın ilerler, sıkıntı olur."

Sustu.

İçimdeki yara kanamıştı yine. Suskularımla, itiraz edemeyişlerimle, umursamaz görünmekle geçiştirmeye çalışmıştım bu güne kadar. Fakat bu böyle gitmeyecekti. Bir son vermeliydim bu duruma. Her ziyaret, benim için bir iç burkuntusu olmaktan çıkmalıydı artık.

Gözlerimi kökboyasıyla boyanmış el dokuması halının desenlerine mıhlamıştım. Başımı kaldırmıyordum.

Babamın suskunluğunun benden cevap beklemek olduğu

belliydi. Neden sonra anacığıma baktım. Onun doğuştan sürmeli gözlerinde bir aydınlık aradım. Masum bakışları babamın üstünde; sanki sırası mıydı yine bey, der gibiydi. İçindeki sitem, güneşten mülhem göz aydınlığına yayılmıştı.

Lisede okurken elimden tutanlar, üniversiteyi kazanmamda büyük emeği olan dershane hocalarım, üniversite yıllarımda beni büyük şehrin metropol aydınlığında yitip gitmekten koruyan dostlarım, içimde yaşadığım her fırtına sonrası gönlümü tamir eden güzel insanlar, kanımdan canımdan olmayan, ama canımdan aziz bildiğim ağabeylerim, onların bana gösterdikleri ufuk. Gençliğin kurtuluşu uğruna şahsi hazlarından fedakârlık yapabilme idealleri. Geceleri gündüz eyleyip, sonsuzluğun ruhlara iksir olan havasını muhtaç gönüllere duyurma iştiyakı.

Vefa duygum, kendime ve mukaddesatıma saygım.

Hayır, hayır. Tüm bu değerlere vefasızlık edemem!

Oysa ailem, özellikle de babam, benden sağlam bir güvence istiyordu. Yarınlarım adına bir garanti bekliyordu. Bu anlamsız kaygıya bir son vermeliydim.

"Baba,…" dedim, "…sen benden güvence mi istiyorsun? Özür dilerim ama güvence olarak Allah yetmez mi sana?"

Sustum sonra. Allah'ın adını koymuştum ortaya. Babama karşı ilk defa böylesine ağır konuşmuştum. Gönül yamaçlarımdan, önü alınmaz bir duygu seli boşalmıştı. Konuşurken sesim titremiş, alnımda boncuk boncuk terler birikmişti.

Sözlerim bir kurşun gibi düşmüştü orta yere.

Bakışlar donuverdi. Tebessümler yarım kaldı dudaklarda.

"Benim ilk ve tek güvencem O'dur. Ben O'nun rızasından başka bir şey de düşünmemeye çalıştım. Ufak hesapların adamı olup, nefsime pay biçmekten de sakındım. Daha ne diyeyim, Allah bana yeter, o ne güzel vekildir, o ne tatlı güvencedir!"

Bir süre cevap veren olmadı. Belki inandığım değerlerde ne kadar hassas olduğumu görmüşlerdi. Kuru bir heves değil, Mecnunca bir sevda olduğunun farkına varmışlardı bağlılığımın.

Niyetim kimseyi incitmek değildi ama oluşturulmak istenen anlamsız ve yersiz baskılara da bir son vermeliydim.

Babamın gözlerinin ta içine baktım. Ardında nice okyanus mavisi dalgalar taşıyan gözleri sessizliğe bürünmüştü. Buğusunu kaybetmişti bakışları. İhtimal kaç hırçın dalgaları zapt ediyordu göz kapakları. Cevap vermek istiyor ama konuşamıyordu. Bir iki öksürdü. Boğazındaki gıcıklanmayı giderdi. Gelişigüzel el hareketleriyle üstünü başını düzeltiyormuş gibi davrandı. Hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştığı her halinden belliydi. Dini bütün bir insana söylenecek belki de en ağır sözlerden biriydi dediklerim.

Neden sonra yürüdü yorgun kelimeler.

"Doğru dersin oğlum, güvence olarak elbette ki Allah yeter! Ne diyelim ki, Allah'ın adını andın; var bildiğin gibi yap. Bu sözlerin üstüne başka söylenecek sözüm yoktur."

Üstümden tonlarca yük kalkmış gibi hafiflediğimi hissettim.

Annemle göz göze geldik. Sürmeli gözleri rahmet yüklü bulutlar gibi şefkatini yansıtıyordu.

Narçiçeği kırmızısı ümitlerim bulutlarca çoğalmıştı.

Gönlümde filizlenen huzuru doyasıya hissetmeye çalıştım.

YEŞEREN RÜYA

-I- arayış

Oturduğu yerden kalktı, odanın içinde dolaşmaya başladı.

Ne yapsa bir türlü kendine gelemiyordu. Bir aydan beri, yüzünde beliren tebessümler bile çizgi çizgi hüzün edalıydı.

Açık pencerenin önünde durdu. Ilık bir rüzgâr içeriye doluyordu. Ilık da olsa rüzgârın dokunuşlarıyla ferahlamak istedi. Yeni sulanan otlar, tatlı bir koku yayıyordu etrafa. Köşelerine çekilmiş yusufçuklar da birer ikişer ortaya çıkıyordu. Onlar da günün bu ikindi vaktinde son vedadan önce yeni bir sayfa açmanın telaşındaydı.

Günlerdir zihni, vakfa gelip de: "Ne olur oğlumu kurtarın, yoksa dağa çıkacak!" diyen babanın yüzüne yansıyan acıyla meşguldü. Aslında bu ses, bu perişanlık, bu kaygı hiç de uzak değildi yöre insanından.

"Hayır!" diyordu, "Hayır buraya bir okul açılmadan bana rahat yok!"

Yöre insanı yeniden bilinçlenmeli, kendi ayakları üzerinde durabilmeliydi.

Geç kalmamalıydılar. Kendileri geç kalırlarsa birileri mutlaka bu insanlara ulaşırdı. Soluğu dağlarda almamalıydı yüreği taze umutlarla büyüyen gençler. Dağlarda üşümemeliydi körpecik bedenler. Ruhlarına en soğuk zemheriler hükmünü geçirmemeliydi. İyinin de kötünün de sığındığı dağlarda, her gün batan güneşle tükenip gitmemeliydi annelerin ümitleri.

Güneş doğmadan, tezek kokulu evlerde yapılan taze ekmekler kadar hayat dolu olmalıydı her şey.

Telefonun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

Arayan; can yoldaşı, dert ortağı Mustafa'ydı.

"Hocam,..." diye başladı söze, telaşlı ve bir o kadar da heyecanlı sesiyle. "...Memduh Bey adında hatırı sayılır birinden bahsetti arkadaşlar. İstanbul'da yaşıyormuş. Burada bir fırın yaptırmayı düşünüyormuş. Fakir fukaraya da ücretsiz ekmek dağıtacakmış. Diyorum ki, Memduh Bey'le bir görüşsek, gidip derdimizi ona da anlatsak."

Son zamanlarda aldığı en güzel haberdi bu. Okul yaptırmak için tam da aradıkları gibi biriydi. Güneydoğu insanının, yapılacak bir okula daha çok ihtiyacı vardı. Gidip hemen görüşmeli, o hayırsever insanı ikna etmeliydiler.

"Mustafacığım, hiç zaman kaybetmeyelim istersen. Yarın yola çıkalım. Gidip Memduh Bey'le bir görüşelim. İkna etmeye çalışalım. Ben yanıma okulun planını da alırım. İnşallah hayırlı bir neticeyle döneriz."

***

Memduh Bey'in randevu verdiği saatte iş yerine gittiler.

Hal hatır soruldu, çaylar içildi. Ülkenin ahvalinden, ekonomik gidişattan konuşuldu. Memduh Bey'in doğup büyüdüğü, acıyla yoğrulmuş çocukluğunun geçtiği şehrin yeni çehresinden bahsedildi.

Selahattin Bey, sözü fazla uzatmadan bir fırsatını bulup asıl konuya geçmek istiyordu. Henüz istediği atmosfer oluşmamıştı.

Bir ara, kısa süren bir sessizlik oldu.

Fırsattan istifade ederek, Memduh Bey'e hitaben: "Biz misafiriz, size düşer derdiniz nedir, niye geldiniz, demek." dedi. Sözünü bitirince biraz durakladı. Pot kırmak da istemiyordu.

Memduh Bey de: "Buyurun, sizi dinliyorum. Ziyaret maksadınızı ben de merak etmiyor değilim." diyerek mukabelede bulundu.

Muhatabından beklediği cevabı alan Selahattin Bey sözlerine devam etti.

"Belki basından takip ediyorsunuzdur. Gerek yurt içinde gerekse yurt dışında kendini eğitime adamış binlerce gönüllünün desteğiyle okullar açılıyor. İnsanlık adına bir şeyler yapılmaya çalışılıyor. Biz de bu niyetle sizin doğup büyüdüğünüz topraklarda da bir okul yapılmasını arzu ediyoruz. Uzun bir süredir de bize destek verecek bir eğitim gönüllüsü arıyorduk. Arkadaşlarımız sizden bahsettiler. Memleketinizde bir fırın yaptırmayı düşünüyormuşsunuz. Madem böyle bir niyetiniz var; bu niyetinizi, eğitime çok ihtiyacı olan Güneydoğu insanının geleceği adına, bir vefa borcu olarak, fırın değil de okul yaptırıp daha da güzelleştirmek istemez misiniz?

O insanların midelerine hitap etmektense ruhlarına, gönüllerine hitap etmek daha iyi değil mi?

Şimdilerde gönüller daha aç.

Eğer oralara el uzatmazsanız, dağlardan uzanan talihsiz eller, nice yiğitlerimizi dağlara çağıracaktır. Herhalde siz de bunun farkındasınızdır!"

Sustu.

Sesine hüzün hâkimdi. Yine de buğulanmış bakışlarında ümidin parıltısı vardı. Kalp atışları hızlanmıştı. Karşıdan gelecek cevabı bekliyordu.

Memduh Bey, biraz düşünceli, biraz tedirgin, ağır ağır konuşmaya başladı.

"İyi güzel düşünmüşsünüz. Lakin ben bu kararımı vereli çok zaman oldu. Ne diyeyim ki. Size hayır demek de bana zor geliyor. Kapıma gelmiş misafiri eli boş göndermek benim törelerimde yoktur. Maalesef imkânlarım da şu an için daha fazlasına müsait değil."

Selahattin Bey'in alnında ter domur domur olmuştu.

Mustafa Bey, büyüğünün yanında söze girmeye cesaret edemiyordu. O da, Selahattin Bey konuşurken sözlerinin tesir etmesi için dua ediyordu dilinin döndüğü kadarıyla.

"Sizi anlamaya çalışıyorum. Fakat memleketinizin bu okula inanın daha çok ihtiyacı var. Ben anlasam da, hiçbir şeyden habersiz, kendilerini nasıl bir geleceğin beklediğini bilemeyen masum yavrular sizi anlar mı, onu bilmem. Siz de oralara sahip çıkmazsanız, Allah aşkına söyleyin, kim sahip çıkacak?"

Sözlerine ara verdi. Heyecandan titreyen elleriyle, çantasından okulun planını çıkardı.

"Yapılacak okulun planı da hazır. Buyurun, inceleyebilirsiniz."

Memduh Bey, elindeki plana isteksizce göz attı. Sonra masaya bıraktı.

Konuşmalar yarım saat kadar daha sürdü.

Memduh Bey, düşünmek için biraz zaman istedi.

Vedalaşırken içlerindeki heyecan, az da olsa hüzne dönüktü, veda sözcükleri kısaydı.

Misafirleri gittikten sonra Memduh Bey koltuğuna oturdu. Başını hafifçe geri yasladı. Gözlerini tavana dikti. Derin düşüncelere daldı.

Kimdi bu insanlar, neydi dertleri? Niye böylesine heyecanlıydılar? Ne menfaatleri vardı ki okul açmak istiyorlardı? Kendisi bile hiç düşünmemişti memleketine bir okul yaptırmayı ama işte bu insanlar gelmişler; doğup büyüdüğü topraklarda okul açmak istediklerini söylüyor, yardım talep ediyorlar.

Sağ eli yanağında, uzun süre öylece durdu.

Yerinden doğrulduğunda masanın üzerindeki kâğıt kalabalığı dikkatini çekti. Misafirlerin yanlarında getirdikleri okul planıydı. Unutmuşlardı. Arkalarından yetişmek istese yetişemezdi.

Planı bir kere daha ve dikkatlice inceledi. Çok hoşuna gitti.

Böyle bir okul, memleketine yakışırdı aslında. Güneydoğu insanı zekiydi ama imkânlar sunulmadığı için yanlış hesapların masum oyuncağı oluyorlardı. Evet, dedikleri gibi nice gençler okul yollarında değil, dağlarda yürüyerek tüketiyorlardı günlerini. Artarak devam etmesi gereken ümitler mağaralarda, sığınaklarda daha gün yüzü görmeden tükenip gidiyordu.

Sanki haklıydı Selahattin Bey. Fakirlere verilecek birkaç ekmek, onların gününü kurtarırdı ama açılacak bir okul, geleceklerini kurtarmaya yönelik olurdu.

Bugüne kadar hiç onun penceresinden bakmamıştı hadiselere.

Kararını yeniden gözden geçirme ihtiyacı hissetti.

***

Aradan bir hafta zaman geçti.

Selahattin Bey, telefon açıp memleketine davet etti Memduh Bey'i. O da bu samimi insanın yürekten davetini kırmadı.

Çok sıcak bir karşılama oldu.

Eğitim adına yapılanlar bir kere daha anlatıldı. Duygu düşünceler bir kere daha kelimelere sarıp sarmalanıp muhatabın gönlüne yollandı.

Bu sırada ilçede inşaat çalışmaları bitmek üzere olan dershaneyi ziyarete gittiler. Memduh Bey artık kararını verme aşamasındaydı.

Son hazırlıkların yapıldığı binayı geziyorlardı. Selahattin Bey, "Sizi burada çalışanlarla tanıştırayım." dedi. Bulundukları ikinci katta boya yapanlar vardı. Misafirleri görünce onlar da ellerindeki fırçaları bıraktılar. Gelenlere "hoş geldiniz" dediler.

Selahattin Bey; uzun boylu, esmer tenli çalışanı göstererek; "Dershane müdürümüz Salih Bey." dedi. "Onun solundaki kardeşimiz Ahmet Bey, matematik öğretmenimiz. Orhan Bey fizik, Kemal Bey de Türkçe öğretmenimiz."

Neye uğradığını anlayamadı Memduh Bey. Çalışanları işçi

diye düşünürken, onların öğretmen olduğunu öğrenince bir tuhaf oldu.

"Tanıştığımıza memnun oldum." derken sesi titrek ve kısıktı. İlk defa böyle bir manzarayla karşılaşıyordu.

Gönlüne bir şeylerin dalga dalga hücum ettiğini hissetti. Yaşadığı gelgiti izah etmekten acizdi.

Zihnindeki tereddütler artık tamamen silinip gitmişti.

Eğitime kendisini böylesine adayan insanlara bir okul yaptırmak elbette ki, fırın açmaktan çok daha iyiydi. Şimdi bir kıyaslama bile yapmanın yanlış olduğunu düşünüyordu.

-II- rüya

"Rüya, gerçeğin sılası." N. Bekiroğlu

Okulun yapılması için bir arsa lazımdı. Şimdi o uygun yerin bulunması gerekiyordu.

Zaman sınırlıydı. Hemen okul inşaatına başlanmalıydı.

Selahattin Bey, bir an olsun Memduh Bey'i yalnız bırakmıyordu. Her yere beraber gidiyorlar, tavsiye edilen arsalara birlikte bakıyorlardı. Fakat tam istedikleri konumda, ulaşımı kolay, ilçelere de hitap eder tarzda bir yer bulamamışlardı.

Arsa aramaya başladıklarının üçüncü günü Mustafa Bey, Selahattin Bey'e bir rüyadan bahsetti.

"Hocam, bizim hanım geçenlerde bir rüya görmüş. Belki aradığımız arsayla bir ilgisi vardır. Aklımda kaldığı kadarıyla size o rüyayı anlatayım."

Meraklı bakışlar Mustafa Bey'e, hadi anlat der gibi iyice yöneldi.

"Bizim hanım, rüyasında Peygamber Efendimizi görmüş. Şehrin üst tarafında yüksekçe bir tepeye çıkmış. Ovada yol kenarında bir yeri eliyle işaret etmiş. Gösterdiği yerde büyük bir ka-

labalık varmış. Tam bir şenlik yeri gibiymiş orası. Kadınlar, çocuklar bir panayır havasında eğleniyorlarmış."

Sözünü bitirince biraz durdu. "İşte böyle bir rüya görmüş. Hocam, yoksa aradığınız yer, Efendimizin işaret ettiği o yer olmasın?"

Herkes şaşkın, birbirine bakıyor. Kâinatın Efendisinin işaretinin bir hikmeti olduğu muhakkak.

"Neresiymiş o yer?" diye sordu Memduh Bey. "Hemen gidip bir baksak. Sahibi kimmiş, neciymiş öğrensek."

Rüyada işaret edilen yere gittiler. Yol kenarında tam da istedikleri gibi, okul yeri olmaya müsait bir arsaydı. Hemen sahibini araştırdılar. O da şehre on kilometre yakındaki bir köyün ağasıymış. Adı Şehmuz'muş.

Birkaç sorup soruşturmadan sonra telefonunu buldular. Selahattin Bey, Şehmuz Ağa'ya telefon açtı. Yörede hâkim olan töreyi, gelenek görenekleri az çok biliyordu. Kiminle nasıl konuşması gerektiğinin farkındaydı. Daha kendisini tanıtmadan, "Şehmuz Ağa, üç beş arkadaşla yarın sana öğlen yemeğine geleceğiz, haberin olsun!" deyip telefonu kapattı.

Ağa şaşırmıştı. Kimdi arayan, neyin nesiydi?

Ağanın bu şaşkınlığını gören hanımı sebebini sordu. Ağa anlattı. O da, "Vardır bunda da bir hayır ağam, ne kaygılanırsın ki!" diyerek ağanın gönlüne ferahlık vermeye çalıştı.

O gün sabahı zor etti Şehmuz Ağa.

Gerçekten de hiç tanımadığı birileri misafirliğe gelecek miydi?

Evde yemek hazırlıkları bitmek üzereydi.

Hanımının ve kızlarının sakin tavırlarına rağmen kendisi heyecanlıydı. Bahçede ağaçların altında bir iki dolanıyor, tekrar içeri giriyordu. İçi bir türlü rahat etmiyordu. Bunca yıllık ağaydı, böylesi başına ilk defa geliyordu.

Bir taksi durdu evin önünde.

Nihayet beklediği misafirler gelmişlerdi. Kapıda karşıladı gelenleri.

Tanımadığı bu insanlara hoş geldiniz, derken merakı daha da kamçılanıyordu. Duygularını dizginlemekte zorlanıyordu.

Salona geçtiler. Minderlere oturdular. Kısa bir hal hatır sorma faslı oldu. Ortada sofra hazırdı. Selahattin Bey, çeşit çeşit yemeklerle donatılmış sofraya göz gezdirdikten sonra, Şehmuz Ağa'ya dönerek, "Senden bir isteğim var Şehmuz Ağa. Eğer o isteğimi yerine getirmezsen vallahi senin sofrana oturmam." dedi.

Duyduğu söz karşısında adeta kanı damarlarında donup kaldı Şehmuz Ağa'nın. Ne demekti öyle, evine gelen misafirin kurulu sofraya oturmadan çekip gitmesi! Hiç olacak şey miydi? Bunca yıllık ağalığına bu kara lekeyi sürdüremezdi. Törelerinde iyi karşılanmazdı bu durum.

Misafirlerinin isteklerinin ne olduğunu dahi bilmeden, her şeye rağmen, "Siz merak etmeyin beyim, evime şeref verdiniz. Sizinle ilk defa karşılaşıyorum ama isteğiniz başım gözüm üstüne. Böyle bir durumda size hayır diyemem zaten. Hele bir yemeğimizi yiyelim, sonra rahat rahat konuşuruz." dedi.

Selahattin Bey, işini sağlama almaya kararlıydı.

"Başın gözün sağ olsun. Senin şu yol kenarındaki arsandan sekiz dönümlük bir yer satın almak istiyoruz. Oraya bir okul yaptıracağız. Evet dersen suyunu içer, ekmeğini yerim."

Dünden beri kabarıp duran merak ve kaygısı duyduğu son sözlerle eriyip gitti.

Alnının kırışıklıkları rahatlamanın verdiği tebessümle kayboldu. Şehmuz Ağa'nın merakı heyecana dönüştü. "Siz beni aradığınız andan beri neredeyse meraktan çatlayacaktım. Ne demek, elbette olur hocam. Mademki siz böyle güzel bir iş düşünmüşsünüz, bu çorbada benim de tuzum olsun. Ben de o arsayı hayrıma verdim gitti!"

***

Yemekler yenilirken gözlerde, gönüllerden akseden tatlı bir parıltı vardı. Okulun açılması için son engel de ortadan kalkarken, yemeklerin lezzetini fark eden yoktu.

Selahattin Bey'in hayalinde, "Ne olur oğlumu kurtarın, yoksa dağa çıkacak!" diyen babanın çehresi tebessümlere büründü.

Nemlenen gözlerini kimselere fark ettirmeden usulca sildi.

KALBİN DOĞUSU

Şehrin bağrına, gül tomurcuğu edasıyla kondurulan bir mekândayım.

Gözlerim, güneşin kızıl peçesini sıyırıp ufukta belireceği anı kolluyor.

Dağlar, gelgitlerle kıyılara ürperti salan dalgalar gibi, alçalıp yükselmeleriyle ufku boydan boya kaplamış.

Küçük penceremin soğuk mermerlerine dirseğimi dayayıp, dağların güne uyanışını iliklerime kadar hissedebilmenin telaşıyla etrafı seyre dalıyorum. Güneşe beşiklik eden doruktaki kızıllık, doğudan kuzeye ve güneye doğru uzayıp giden dağlar boyunca gümüşî bir aydınlığa yerini bırakıyor.

Bu şafak vaktinde dağların hemen ardında bir yangının kızıl alevleri göğü selamlıyor. Koyu kızıllığın üstünde pembeleşen sıra sıra bulutlar, tutuşmuş gibi. Ürkek bir seher yelinin utangaç dokunuşlarıyla göğün mavi derinliğinde salınıyor ağır aheste.

Tüy bulutlarının parça parça serpiştirildiği gökyüzü, bir ateş tarlasını andırıyor.

Büyüsüne kapıldığım şafak vaktini seyrediyorum.

İçimde sevda mavisi. Yüreğimde, her terennüm edişimde alev alev çoğalan aşk. Kalemiyle kelama can veren bir dostumun sözleri gelip yokluyor zihnimi.

"Kalbin doğusuna çekilmek vaktidir şimdi."

Acep onu güneş yüzlü, Şems edalı bir yangının alevleri mi

çağırmıştı? Yoksa tercih edilmiş bir susmanın kucağında içten içe yanmanın, yanıp da belli etmemenin seçilmişliği mi? Ya da, "Sen doğu olursan güneş sana gelecektir / Sen kuşluk olursan kuş sende ötecektir" mısralarının çağrısı mı depreştirmişti onun doğulu yanlarını? Dağların güzelliğine vurulmuşlukla geçen çocukluk hatırasının yaktığı yeni bir ateş mi?

Yoksa güneşi çağıran bir asil yürüyüş müydü onunkisi? O da biliyor muydu şafağın ancak şafak süvarileriyle geldiğini.

Doğuyu seyrediyorum.

Güneşten evvel uyanmışlığın huzuruyla gül kızıllığına bürünen şafaklardan yeni bir sevda devşirmek üzereyken, kalbin doğusuna çekilebilmenin telaşıyla titriyor yüreğim. Alnımı, geceden arta kalan soğuğu emen cama dayıyorum. Tatlı bir ürperme kaplıyor bedenimi.

İçimde, yüreğimin ta derinlerinde bir güvercin titreyişi hissettiriyor kendini. Kelimeler kanat kanat uçuşuyor semalarımda. Ben de kalp diyorum, şafak ve aşk diyorum uçuşan ve uçuştukça tutuşan kelimelere bakarak.

Geceyle Leyla'yı birleyeni düşünüyorum.

Değil mi ki, bir Mevlana edasıyla kalbin doğusuna çekildikçe insan, yeniden yazılır aşk kitabı.

Adı güneş, yüreği yangın yeri bir özge can belirir sonra. Şems'tir Mevlana ufkunda beliren o güneş. Güneşin bal sarısı ışıltılarında aşka yönelen günebakanlar gibi, Şems'in kalp titremesi aydınlığında sessizliğe bürünür Mevlana. Her sessizlik, ney'e üflenen bir ateş yalımı olur.

Gözlerim dağlarda, dağ(lı)lar içten içe yanıyor.

Arada bir kırptığım gözlerimle birlikte hayalimdeki çizgiler de değişiyor. Alıp düşüncelerimi ve düşlerimi bir tatlı esintinin kollarında kalp ikliminde seyahate çıkıyorum.

"Gel ne olursan ol, yine gel" diyor Mevlana. Çağlara bir mühür gibi hükmünü vuran soluk oluyor bu çağrı. Yolunu

kaybetmiş nice hoyrat gönüller, ney iniltilerinde gel çağrısının peşine düşüp de tamir ediyor eksik yanlarını.

Benim de eksiği gediği çok gönlümün tamire ihtiyacı var.

Mevlana edalı bir başka canın çağrısıyla aralıyorum arayışlarımın kapısını. Revnaktar bir aydınlık sunuluyor gönlüme.

“Gidin, her ne olursa olsun gidin kapılarına!”

Irmaklarca çağlayarak, köpüklerce arınarak yüreğimin kıvrımlarında dolaşıyor bu çağrı. Yüreğimin titrek yanlarıyla nicedir dost sesine hasret gönüllere dokunma iştiyakı sarıyor benliğimi.

“Gidin kapılarına, yüreğinizle dokunun o sürmeli kapılara.”

Her şey, O’nun adına, el uzatılmadık bir mahzun gönül kalmasın diye.

Benim gönlümün tamiri, geldim işte diyebilmekle olur. Tamir ederken tamir olurum. Bir şehir yapılırken ben dahi yapılırım, biliyorum. En son, kurtardım ve kurtuldum diyebilmek ne büyük bir saadet.

***

Bir belirip bir kaybolan hayallerimle, beni içine çeken düşünce girdaplarıyla hemhal olurken, güneş bir ateş topu gibi ufukta belirdi.

Şafak alacasının renkleri, yerini yavaş yavaş, sönük kızıl ışıltıların mavinin derinliğindeki raksına bırakıyor. Bir sığırcık sürüsü güneşe doğru kanat çırpıyor. Doğuya gidişleri, güneşin içinden geçercesine.

Kuşların bu serazat uçuşu, bende bir arayış olarak karşılığını buluyor.

“Araya araya bulsam izini, izinin tozuna sürsem yüzümü” diyen âşıkın yönelişi davetkâr bir eda ile dokunuyor ruhuma.

Kaybettiğini mi arar insan, nefsin arzu ettiğini mi?

Yoksa yüreğinin sesine kulak verir de öyle mi yürür bir servi edasıyla bahar şafaklarına.

Yürümek bir arayıştır. Aşkın izini sürmek. Dağlara çekilmek. Âlemi oradan seyreylemek. Hükmü güneşe, dağa, rüzgâra geçeni düşünmek tüm haşmetiyle.

Ya da bir mağaraya çekilmek. Mağaraya çekilip de kalbin doğusuna dönmek, ikinin üçüncüsünü bilmek o yalnızlıkta. Kendine dönmek. Nefsini bilmek.

Kalbin doğusundan belirecek güneşe gönül huzuruyla, "hoş geldin" diyebilmek. Sükûtun nabzını tutmak. İçinin sesini dinlemek. Vicdanıyla baş başa kalmak hiç olmadığı kadar. Nefsini susturmak. Onun sessizliğinde yüreğine yeni kanaviçeler işlemek. Her şafakta, gönül mağarasında güneşi çağıran tütsüler yakmak.

Hâsılı, şafak süvarisine özenip yeni aşklar devşirmeliyim, diyor bir yanım.

Kalbin doğusunda, kızıl peçesinden sıyrılıp tebessüm eden güneş gibi, yangınında tutuştuğumuz sevgilinin doyumsuz sözleriyle şafaklar boyu diri kalmaktır can arzum.

Güneş bir mızrak boyu yükselmişti.

Zaman ırmağı aşkı çağıran çağıltılarla biteviye akıyordu. Zaman ırmağının alıp götürdüğü ışık zerreciklerine dönüşüyorum. Yalnızlığımın mahbesinden kurtulup bir özge cana yönelmek için, ışık zerreciklerince savruluyorum güne.

Savrulurken, kelimeler solgun dudaklarımdan dua dua dökülüyor.

Sen ey yâr! Güneşim ol kalbimin doğusundan mızrak mızrak yükselen. Güneşim ol, gecemde mehtabıma aydınlık yollayan. Aydınlığıyla hep var olan. Bir Mevlana edasıyla tutunduğum, ışığında yol aldığım Şems'im ol ne olur.

Tut elimden, yangın yeri yüreğimden tut. Tut ki, gülşene dönsün yüreğim. Sevda mavisinde, aşk yangınında, kalp titremesinde yanımda ol, yanında olayım senin. Göz açıp kapayıncaya kadar dayanamaz kalbim yokluğuna.

Nefes nefes içime çekip seni, damar damar dolup aşkınla, ötelere yürümek bencileyin gedanın son duasıdır.

Bu duamdır sultanım diri kılan beni. Ne olur tulû et sana mekân olan kalbimin doğusundan.

DEDEMİN SON SÖZÜ

Bir eski zaman adamıydı dedem.

İnsanın yüreğine sökün eden bakışları vardı. O beni süzerken bitimsiz bir aydınlık yayılırdı içime. Sözleri yumuşak mı yumuşaktı. Konuşmaya başlayınca susardı herkes. Sanki bal akardı ağzından. Muhatabının gözlerinin içine bakardı konuşurken. Kalbi küllenenler, dedemin okyanus derinliği taşıyan gözlerine öyle uluorta bakmaya cesaret edemezlerdi. Yanı başına oturmaktan çekinirler, sohbet halkasına uzaktan uzağa dâhil olmak isterlerdi.

Dedem, kim bilir, gözlerinin karasında iyisiyle kötüsüyle mazinin hangi yaşanmışlıklarını saklardı. İnsan sarrafı olmuştu. Karşısındakinin oturup kalkmasından, konuşmasından anlardı kaç kırat adam olduğunu.

Dedemi görmeden yattığım günün gecesi kasvetli olurdu. Beni dizine oturtsun, tombul yanaklarımdan öpsün, uzun dalgalı saçlarımı okşasın isterdim. Yer yer çocukluğun verdiği haşarılıklarım olunca da dedemin emin bulduğum gölgesine sığınırdım. Dedem evdeyken öyle kolayına annem babam, kızamazlardı bana.

Dedem, en çok da benimle oynarken tebessüm ederdi. Dudaklarının arasında inciler saklıydı sanki. Döküleceğinden sakına sakına açılırdı dudakları. Yeleğinin cebinde dururdu misvakı. Günde en az beş vakit misvaklardı dişlerini.

İsmimi dedem koymuş.

Hatırası azizdir benim için, yavrumun ismi Said olsun demiş. Koyduğu ismin hatırasından mıdır, yoksa anneannem öldükten sonra bizim evde kalmasından mıdır bilmem, beni diğer torunlarından daha çok severdi. Ya da ben öyle hissederdim.

Ara sıra dedemle camiye giderdim. Çınarların gölgesine kurulan sedirlerde oturur, dedemin sohbetini dinleyen güleç yüzlü ihtiyarların arasına karışırdım. Konuşulanları pek anlamasam da hoşuma giderdi orada bulunmak. Şadırvanlarca huzur akardı içime. Şadırvanda su içen, oynaşan serçelere bakar, eğlenirdim.

Bir de cami çıkışı, Şekerci Arif Amcanın dükkânına uğrardık. Renk renk akide şekerleri alırdım. Annem her ne kadar, dişlerimin çürümesini bahane ederek dedeme hafif yollu sitem etse de, yine dedemin yani benim istediğim olurdu.

Dedemin elinden tutmuş, sokağımıza girerken arkadaşlarımın bana imrendiklerini hissederdim. Onların dedelerinden farklıydı benim dedem. Aldığım akide şekerlerinden arkadaşlarıma da verirdim. Çünkü ben arkadaşlarıma verdikçe bir dahaki sefere dedem bana daha çok alırdı.

Kış akşamlarında çayın buğusu odaya yayılırken elinden hiç düşürmediği kalın kırmızı kitaptan okurdu bize. Okumayı söktükten sonra öğrenmiştim o kitabın Sözler olduğunu. Akşam yemeği sonrası annemi, babamı çağırır; gelin bakalım biraz da kalbimizi gıdalandıralım derdi.

Büyük bir şevkle okurdu. Kelimeler şiir gibi dökülürdü dudaklarından. Ben o zamanlar pek bir şey anlamazdım okunanlardan. Yalnız hikâyecikler olurdu bazen. Çöl, padişah, askerler, eşkıyalar, yırtıcı hayvanlar, özellikle aslanlar, ejderhalar. Gözlerim fal taşı gibi açılırdı. Anneme sokulur, bazen sıkı sıkıya sarılırdım. Başımı dizlerine koyar, uykum gelmiş gibi yapar, fakat kalbim gürp gürp çarpa çarpa dinlerdim dedemin okuduklarını.

Özellikle de eski zamanlarda yolculuğa çıkan iki arkadaştan birinin yaşadıklarını dinlerken heyecanım artardı. Özgür olmayı, herhangi bir sorumluluk almadan seyahat etmeyi isteyen yolcunun düştüğü durum tam ibretlikti.

Gönlünce gezip dağları tepeleri aşan sorumsuz yolcu, bir çöle gelir. Çölde karşısına bir aslan çıkar. Korkuyla kaçar. Tek kurtulma çaresi olarak susuz bir kuyuya atlar. Kuyunun dibine düşerken bir dala tutunur. Olacak ya işte, o dalın kökünü biri siyah biri beyaz iki fare kemirmektedir. Aşağıya bakar atlasam mı diye. Bir de ne görsün, aşağıda ejderha. Ağzını açmış bekliyor.

Sonra bir yerlerden vagon vagon gelen meyveler, toplanıp dağılan ordular.

Çocuk ruhumun hayal atını kamçılardı bütün bu okunanlar. Dedem her hikâyecikten sonra uzun uzun konuşurdu; ama ben o sembolik dünyaya takılıp kalırdım. Dinlediklerimi çoğaltırdım biteviye.

Yaz geldi mi köyümüze giderdik.

Oyuna doyardım. Kızıl topraklı tozlu yollarda çember çevirir, çelik çomak oynardım. Kuzuların, buzağıların peşlerinden bin bir hevesle koşardım. Sabredemez ham inciri yer, sonra da dilimin yara olmasına sızlanır dururdum. Asmalardan bir çiltim koruk alır, gözlerim kamaşa kamaşa yerdim.

İnadına çocukluğum ve haylazlığım tutardı bu mevsim. Fakat dedemin yanında süt dökmüş kediye dönerdim. Gıkım çıkmazdı. Biz çocukların suçu olursa hiç yüzümüze vurmazdı. Diğer torunlarıyla beraber bizi başına toplar, elindeki kemik saplı çakısıyla söğüt dalından düdük yapardı. Düdüğünü alanımız başlardı oradan oraya koşturmaya. Düdük seslerimiz arasında, dere boyundan gelen bülbüllerin, arı kuşlarının, cırcır böceklerinin sesleri eriyip giderdi.

Yaz pılını pırtısını toplayıp çocuk yüreğimde yankısı hiç

dinmeye bir buruklık bırakıp gitmişti. Köyden ayrılmış, şehirdeki evimize dönmüştük.

Eylül ortasıydı. Okullar açılacaktı. Giyimden kırtasiyeye tüm ihtiyaçlarımı tedarik etmiştik.

Bir gece yarısı kapımızın hızlı hızlı vurulmasına uyandım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan babamla dedem ayaklanıvermişlerdi. Odamdan çıkmaya cesaret edemedim. İçimi bir ürperti kapladı. Yalnızca odamın kapısını hafifçe aralayıp olan biteni merakla takip ettim. Kapıda iki polis vardı. Onları görünce merakım korkuya dönüştü. Polisler, dedeme bir şeyler söylüyordu. Babam sinirliydi. Sesini yükseltmişti. Dedem babama göre daha sakindi. Babamı teskin etmeye çalışıyordu. O kadar tartışmadan sonra dedemin, tamam hazırlanıp geliyorum dediğini duydum. Kısa bir süre sonra da sırtına kahverengi sakosunu alıp gitti.

Olan bitene körpe zihnimde bir anlam verememiştim. Gelip yatağıma uzanmıştım; ama sabaha kadar gözüme uyku girmemişti.

Evimize tarifsiz bir hüzün çökmüştü.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kimse de bana bir şey söylemiyordu.

Dedem nereye gitti, diye anneme sordum. Bana derin derin baktı. Gözlerinin feri gitmişti. Yüzü kireç gibi olmuştu. Önce konuşmak istemedi. Bir yerlere gitti, bugün yarın gelir, dedi sonra.

Annem durgundu, babam sinirli. Kendi aralarında dertleşip duruyorlardı.

Babam her akşam kaygıyla, lambalı radyomuzdan ajansları dinliyordu. Duydukları karşısında kendi kendine, "Ülke hiç iyiye gitmiyor, milletin âhını alacak bunlar. Allah sonumuzu hayretsin." diye söylenip duruyordu.

Günlerce dedemin yolunu gözledim.

Alnımı pencerenin camına dayayıp sokaktan gelip geçenlere baktım. Kış günlerinde pencereme yağmurlar vururken çocuk yüreğim saçaklara sığınan yusufçuklar gibi üşüdü. Özlemle kabaran yüreğim, yükünü boşaltan bulutlara döndü. Ağladım doyasıya.

Bugün yarın gelir diye beklenen dedem tam altı ay sonra eve döndü.

Hapse atmışlar dedemi.

Suçunu güç bela öğrendim. Bütün sebep, okuduğu kalın kırmızı kitapmış. Bu suçu bir türlü kabul edememiştim. Kitap okumak nasıl olur da suç olurdu. Okulda bize kitap okumanın güzelliğini anlatan öğretmenim yalan mı söylüyordu o zaman. Hani kitap okundukça hapse giren insanların sayısı azalardı? Peki dedemi kitap okuduğu için niye hapse attılar?

O zaman olup bitene bir anlam verememiştim bir türlü.

Geldiğinde kötü kötü öksürüyordu. Öksürürken içinden bir parça kopuyor sanırdım. Ne olmuştu dedeme? Hapishane denen yer ne menem bir şeymiş böyle?

Hastalığını umursamaz görünmeye çalışıyordu. Yine eskisi gibi benimle oynuyor, beni güldürmek için uğraşıyordu; ama o bildik havası yoktu dedemin. Saçları iyice kırçıllaşmış, elmacık kemikleri çıkmış, yüzünün kırışıklığı artmıştı. Gözlerinin altındaki mor torbacıklar da sarkık sarkık olmuştu.

Annemin yaptığı eski zaman ilaçları da fayda etmemişti. Zahter, ardıç tohumu, balla karıştırılmış çörek otu dedemin hastalığının tamamen geçmesine vesile olamamıştı.

İçerde romatizmaları da iyice azmış.

Dondurucu soğuklarda, camların bile birkaç milim buz tuttuğu gecelerde koğuşlarının camı kırıkmış. Gardiyanlara yaptırsanız demişler, aldıran olmamış. Öylesine soğuklarda içi titreye titreye uyumaya çalışmış.

O soğuklar iflah etmemiş dedemi. Ciğerleri mahvolmuş.

Annem, sonraları dedemin yaşadıklarını her anlatışta duygularına mağlup olur, sicim gibi gözyaşı dökerdi.

Dedem, yüreğinin nur yüzlü güzelliğini içerde de aksettirmiş etrafındakilere.

Elinden hiç düşürmediği, bende hatırası var dediği kehribar tespihini bir mahkûma hediye etmiş.

Kan davalısı iki kişiyi öldürmekten içeriye girmiş biriymiş bu mahkûm. Ağzından küfür hiç eksik olmazmış. Dünyaya hepten küsmüşmüş. Cenneti, cehennemi de umursamazmış.

Dedemin sohbetlerini dinleye dinleye yeniden bağlanmış hayata. Bir zaman gelmiş tamamen değişmiş. Öyle olmuş ki, karıncayı incitmekten korkar hale gelmiş. İşte bu adama hediye etmiş kehribar tespihini. Çekerken beni hatırlarsın, sana okuduklarımı düşünürsün demiş.

***

Bir gece yarısı fenalaşmış dedem. Boğulurcasına öksürüyormuş. Babama seslenmiş. Daha gün ışımadan doktora götürmüşler. Ben uyuyormuşum. Evden çıkmadan torunumu da bir göreyim demiş. Alnımdan öpmüş, saçlarımı okşamış. İki damla gözyaşı akmış yanaklarından.

Dedemin beni son görüşü bu olmuş.

Üç gün sonra cenazesi geldi. Çocukluğumun ışıltılı direği yıkılmıştı. Günlerce kendime gelemedim.

Fırsat buldukça kuytulara kaçtım. Doyasıya ağladım. Ağlamanın da doyması olur mu, ağladım. Suyu çekilmiş kuyulara döndüm sonra. Suskunluğa büründüm.

Çok arzu etmeme rağmen birkaç yıl dedemi rüyamda göremedim. Dedemi rüyamda göremediğim günün sabahları ne tarifsiz acılar kaplardı içimi.

Sonunda rüyama girdi.

İçinden ırmaklar akan bir bahçedeydi dedem. Sütbeyaz entarisi rüzgârda salına salına ırmak boyu dolaşıyordu. Sağ elinde

ışıltısı gözlerimi alan bir kehribar tespihi vardı. Dede diye seslendim. Dönüp baktı. Gözlerinin içi gülüyordu. Koştum elinden öptüm. Nasılsın dede dedim. Gördüğün gibi iyiyim oğul, vaktin tamam olmasını bekliyorum dedi. Bu ne güzel yer böyle, nasıl gelinir buraya diye sordum. Bak burası ışıltılı bir koridor gibi. Eğer sen de böyle güzel bir yerde kıyameti beklemek istersen sana tavsiyem, Onuncu Söz'ü çok oku. Ben onun sayesinde bu iltifatlara mazhar oldum, dedi.

Sonra da ırmak boyunca yürüyüp gözden kayboldu. Arkasından koştum, yetişemedim.

Ertesi sabah rüyamı anneme anlattığımda gözleri dolu dolu olmuştu. Yorumu aşikârdır yavrum, başka söze ne hacet, demişti.

***

Aradan geçen onca zamandan sonra dedemi şimdi çok daha iyi anladığımı zannediyorum.

Biliyorum, ne dedem, ne de içimde serin tatlar bırakan çocukluğum artık geri gelmeyecek. Hepsi uzak akşamlarda kaldı.

İçimde bir yerlerde özlemlerim kanayacak biteviye.

Dedemden bana yadigâr, söylediği son söz olacak: Onuncu Söz.

YUMURTA

İstanbul'a hemen her gidişim sabah saatlerine denk gelirdi.

Bu gezimizde de öyle oldu.

Sisli puslu bir havada karşıladı bizi İstanbul. Güneş, daha ışıltılı çehresini gösteremeden, ufku boydan boya kaplayan kül rengi bulutların ardında kaybolmuştu.

Sahil boyunca beliren sisle, yüzüne bir tül geçirilmiş gibiydi. Sadece uzun bir geceden arta kalan mahmurluktan değil, yılların yorgunluğundan kurtulmak ister gibi bir hali vardı.

Gezi, maziye ait duygularımı harekete geçirmişti.

İstanbul denince içim içime sığmaz olurdu.

Şehrin surlarına sinmiş tarihin kokusunu, denizi, martıları, tatlı titremelerle beni kendime getiren rüzgârını, balıkçı teknelerini ve daha nice doyumsuz yanlarını düşünürdüm.

Günübirlik gezimizde, mermerlerinde hâlâ mütevazı bir ihtişamın yankılandığı tarihi mekânları gezdik. Gezdiğimiz hemen her yerde hatırasıyla avunduğumuz geçmişe çevirdik yüzümüzü, tüm uzaklığına rağmen.

Bu duygu yoğunluğu içinde herkes Müdür Bey'e şükranlarını arz ediyordu. Bir dahaki sene de yine böyle bir gezi düzenlensin diyenler oldu. Hatta Çanakkale gezisi olsun diye teklifler bile vardı.

Yorucu ve bir o kadar da güzel geçen aynı günün akşamı geri döndük.

***

Gezmekten ayaklarımın altı şişmişti. Kendimi koltuğa bıraktığımda bütün vücudumu yorgunluğun hazzı kaplamıştı.

Hemen uyumuşum. Bir ara gözlerimi açtım. Araba durmuştu. Müdür Bey'in, şoföre "Niye durdun, hayırdır?" dediğini duydum. O da, "Şu geride, mezarlığın orda birini gördüm. Sanki bana el etti. Dur mu dedi, gel mi dedi anlamadım. Yolda kalmıştır diye düşündüm ama inip baktım kimsecikler de yoktu. Neyse…" dedi.

İçim ürpermişti mezarlık denince. Geceleri en güvenilir yerler mezarlıklar denir ama insan yine de ürpermelerine engel olamıyor.

Buğulanan camı avucumun içiyle silip derin karanlığa diktim gözlerimi.

Gecenin karanlığında yeşil serviler, abideleşen bir insan siluetine bürünüyor.

Tarih öğretmeni Şahin Bey, "Malatya'nın yanı sıra, Adapazarı'nda da Somuncu Baba'nın manevi etkisinden bahsedilir. İster misiniz, şoföre gözüken onun ruhaniyeti olsun?" diyerek düşüncelerimize bir kapı araladı.

Konuşmalar uzayıp gidiyordu. Gözkapaklarım kısa fasılalarla açılıp kapanarak uykuya hazırlanıyordu.

Sabah namazına kadar uyumuşum. Dinlenme tesisinde namaz molası verdikten sonra tekrar yola koyulduk. Ne kadar çok yorulmuşum ki, namaz sonrası yine dalmışım. Yüzüme sıcak dokunuşlar bırakan güneşle kendime geldim.

Otoban parlak bir siyaha bürünmüştü. Geceden yağan yağmurla yoldaki beyaz şeritler iyice belirginleşmişti. Güneşin, asfaltın ıslaklığıyla buluşan ışığı gözlerimi alıyordu.

Çıkış gişelerinde kuyruk oluşmuştu.

Önümüzde tavuk yüklü bir kamyon vardı.

Biz kamyona öylesine bakarken, tavuklardan biri oracıkta yumurtlayıverdi. Herkes kendince orijinal bir sahne yakaladığını

düşünerek birbirine, "Bak gördün mü, tavuk yumurtladı." diyordu. Şoförün de çok hoşuna gitmişti tavuğu yumurtlarken görmek. Allah Allah, diyerek tatlı tatlı güldü.

Gülmesi bitmeden arabadan indi, hızlı adımlarla kamyona yürüdü. Kamyonun kapağına tutunarak yukarı çıktı. Bir eliyle kafesten sıkıca tuttu, diğer eliyle de yumurtayı aldı. Aynı hızlı adımlarla yanımıza gelip koltuğuna oturdu. Büyük bir iş yapmış gibi seviniyordu. Sevincinde çocuksuluk vardı. Biz şaşkın şaşkın olup biteni takip ediyorduk.

Herkesin diyecek bir çift sözü vardı; ama ilk kim konuşacak diye birbirimize bakıyorduk. Bakışlar Müdür Bey'de odaklandı.

O da sesine yansıyan merak ve amirane kızgınlıkla, "Niye aldın o yumurtayı?" diye sordu.

Kısa ama bir o kadar da irkilticiydi sorusu.

Hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaşan şoförün esmer yüzündeki çocuksu tebessüm birden donuverdi. Yüzü kızardı. Yaptığı davranışla aldığı tepkiyi zihninde birleştirememenin tuhaflığıyla:

"Ne olacak ki, hoşuma gitti aldım hocam. Yanlış bir şey mi yaptım yoksa? Altı üstü bir yumurta! Zaten bir sürü tavuk var kamyonda. Benim aldığım bir yumurtadan ne olacak? Hem yemek için almadım ki." diye cevap verdi. Bir yandan da öndeki araçların durumuna göre minibüsü hareket ettiriyordu.

Müdür Bey bu cevapla tatmin olmamıştı. "Ne olacak da ne demek! Kul hakkına girmez mi bu? Azı da çoğu da bir değil midir kul hakkının. Yesen de yemesen de fark etmez. Sana yakışan, izinsiz almamaktı. Her yönüyle hassas yaşamalı değil mi insan?"

Şoför, Müdür Bey'in nazik ikazını anlamak istediğini belli eden derin manidar bakışlarıyla elindeki yumurtayı süzdü. Kaşları çatıldı. Alnı kırıştı. Derin derin nefes aldı. Gözlerini Müdür Bey'den ısrarla kaçırıyordu.

Başını önüne eğdi.

"Doğru dersin hocam. Kul hakkına hep dikkat etmeye çalıştım. Çoluğuma çocuğuma bu güne kadar, bildiğim kadarıyla haram lokma da yedirmedim. Dedim ya, niyetim yumurtayı yemek değildi. Hoşuma gitmişti tavuğun yumurtlama anını folluk-ta değil de kafeste görmek ama siz haklısınız. Kusuruma bakmayın, hiç sizin düşündüğünüz gibi düşünmemiştim."

Arkadan gelen korna sesleri konuşmasını kesti. Önümüzdeki kamyon yola koyulmuştu bile.

Şoförümüz de ücreti ödeyip gaza bastı. Hızını gittikçe artırıyordu. Normal bir hız artışı değildi bu. Biraz da telaşlıydı. Başını sağa sola çevirip söyleniyordu. "Ah şu yumurta, ah şu yumurta! Kamyona yetiştirsem şunu iyi olacak."

Şoförün masumane ve utangaç izahı bizi de rahatlatmıştı. Yaptığının doğru olmadığını kabullenmişti. Yağmur vurmuş gök ekin gibi doğrulmaya çalışması, saf gönlünün dışa yansımasıydı.

Arayı açan kamyon, iki yüz metre ilerden sağa döndü. Bizim şoför de sinyal verip sağa geçti. Fakat hızını hiç kesmedi. Yerler ıslaktı. İkinci sırada oturuyordum. Şoförün her hareketini yakından takip edebiliyordum. Dalgın ve telaşlıydı. Gözleri donuktu. Bakışları bir yere kilitlenmişti. Virajdan dönerken hızı yine aynıydı. Beni bir korkudur aldı. İçim daraldı. Göğüs kafesim arabanın artan hızıyla daha hızlı inip kalkıyordu. Gözlerim bir şoförde, bir yoldaydı. Şoförün bu hali hayra alamet değildi. Müdür Bey'in irkilerek, "Yavaş ol, bizi öldürecek misin?" sözleri acı bir fren sesinin arasında eriyip gitti. Şoförün direksiyon hâkimiyeti kayboldu. Arabamız sağa sola kaymaya başladı.

Yüreğimden bir şeyler kopuyor gibiydi.

Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Öğrencilerim, annem babam, evli arkadaşlarım, onların çocukları. Hayata taze heyecanlarla bakan bekâr arkadaşlarım. Allah'ım, Allah'ım!

***

Gözlerimi acıyla açtığımda keskin bir ilaç kokusu genzimi yaktı.

İki arkadaşım başucumdaydı. Kendime geldiğimi görünce sevindiler. Biri "Nasılsın?" diye soruyor, öbürü de "Çok şükür Allah'ım, çok şükür; kendine geldi!" diyordu.

"İyiyim, iyiyim!" dedim belli belirsiz. Dedim ama ben bile zor duymuştum kendi sesimi. Ya da duyduğumu zannetmiştim.

Dudaklarımın kımıldadığını fark eden arkadaşlarımın yüzlerinde tebessümler belirdi. Ne dediğimi anlamamış olsalar da, gözlerimi açtım ya, dudaklarım kımıldadı ya, yetiyordu herhalde onlar için.

Beynim zonkluyordu. Sağ elimi başıma götürmek istedim, olmadı. Acısını hissetmediğim bir serum takılıydı kolumda. Sol elimi zoraki başıma götürdüm. Başımda kat kat sargı vardı. Gayri ihtiyari irkildim. Doğrulmak istedim, doğrulamadım.

İlaç kokusu, arkadaşlarımın ölümle hayat arasında gidip gelen bakışları, soğuğu içime ürperti salan ranza demirleri. Olan biteni anlamaya çalışıyordum.

Silik görüntüler beyaz bir bulut kümesi gibi toplanıp dağılıyordu. Geçmişin tül perdesini aralar gibi oldum.

En son otoban çıkışı, tavuk yüklü kamyon, yumurta, konuşmalar.

Acı bir fren sesi.

Şimdiyse bir hastane odasındaydım. Hayatı güzel yaşamak için bir fırsat daha verilmişti.

Zamanı bugünüyle yarınıyla daha anlamlı kılmak için, gönül aydınlığım öğrencilerimle geleceğe huzurla yürüyebilmek adına verilmiş bir fırsat.

Dikkatimi toparlamaya çalıştım. Zihnime üşüşen sorular vardı, onları sormalıydım. Derin bir nefes aldım. Dudaklarımı zoraki de olsa kımıldatabiliyordum.

"Diğer arkadaşlar nasıllar? Benden başka yaralı yoktur inşallah?"

Hulusi Bey, sol elimi, sıcaklığı içime işleyen avuçlarının arasına aldı. "Çok şükür, hepsi iyiler!" dedi.

Arzuladığım cevabı almış olmanın rahatlığıyla gözlerimi yavaşça kapadım. Aniden aklıma yeni bir soru geldi. Başımı yastıktan kaldırmaya çalıştım. Dirseklerimden güç alarak hafifçe doğruldum.

"Yumurta" dedim titreyen sesimle. Sesimin titrekliğinden kendim bile ürpermiştim. Dudaklarımdan dökülen yarım yamalak kelimeleri, nefes alış verişlerimle kontrol etmeye çalıştım. "Ne oldu o yumurta? Şoför kamyoncuya verebildi mi yumurtayı? Sonra mezarlığın yanından geçerken şoförü kim çağırmıştı Hulusi Hocam, şoför nerde şimdi?"

Sorumu beğenmemiş olacak ki, Hulusi Bey'in iki yanağındaki gamzeler birden kayboldu. Aydınlığında içimin yıkandığı gözlerindeki parıltılar söndü. Bakışlarını benden kaçırdı. Alt dudağını morartıncaya kadar ısırdı, ısırdı. Cevap vermedi.

Sustu.

Sorum, boşlukta döndü dolaştı.

Sonra acıyı yüklenmişçesine gelip yüreğime oturdu.

ÖLÜM BUĞUSU

Sırası gelince herkes için mukadder olan, şimdi ocağına düşmüştü.

Erkenden kalkmış, kocasına teneke sobanın üstündeki güğümden ılık abdest suyu hazırlamıştı. O da abdestini alıp namaza durmuştu. Daha, ötelerden akıp gelen rahmetin dolduğu nasırlaşmış iri parmaklı ellerini yer yer kırışıklıkları artmış yüzüne sürmeden, sürüp de kırçıl sakallarını sıvazlamadan yavaşça sağ yanına yığılmıştı.

Oysa bildiği hiçbir ağır hastalığı da yoktu, ya da öyle zannediyordu. Son üç yıldır havalar soğuyunca azan romatizmalarından hafif yollu şikâyetçi olurdu. Namazını gönlünce kılamadığına yanardı o vakit.

Başın sağ olsuna gelenleri, yün yatağında karşılayabiliyordu. Dudaklarının esirgediği manayı, kestane rengi fersiz gözleri üstlenmişti. Uzun kirpikli, yorgun gözkapaklarının aralanmasıyla beliren gözleri, dostlar sağ olsun der gibiydi.

Artık ağlamıyordu.

İlkin iliklerine kadar sarsılmış, o sarsıntıyla da ılık gözyaşları boşalmıştı kar tanelerinin okşadığı yanaklarına doğru. Sonradan sonraya suyu çekilen kuyulara dönmüştü. İstese de ağlayamıyordu.

Sıkı sıkıya tuttuğu yorganın altında büzüştükçe, sessizliği ve acıyı içiyordu biteviye. Kendini bir başına bırakıp da son yolculuğuna çıkan kocasının ardından suskunluğa gömülmüştü.

Hafiften bir sitemi de vardı. Böyle ahitleşmemişlerdi. Ölüm meleği ilk kimin kapısını çalarsa, "Cancağızım da gelsin, öyle gidelim." diyecekti hani.

Bunca yıldır aynı yastığa baş koyduğu can yoldaşının acısına dayanamayacağını bütün bir ömür hissetmişti.

Sığınaksızdı şimdi.

Dışarıda lapa lapa yağan kar, içindeki yangını söndürmüyordu.

İçeri giren komşu kadınlar, hüzünlü bir sessizlikle, yere serilmiş şiltelere oturuyordu.

Odaya girip çıkanlar oldukça başını kapıya çeviriyordu. Çardakta yürüyenlerin ürkek ayak sesleri, kapının bıçak yarası gıcırtısı, ölüm sessizliğini tiz perdeden bozuyordu.

Defin işlemlerini bitirip gelen erkekler yan odaya geçti.

Biraz sonra da onların oturduğu odadan Kur'an sesi yükseldi. Tok sesli Köse Hafız, Yasin okuyordu.

Kadınların gözyaşları, yazmalarda buğusuyla kalakaldı. Gönüller huşua daldı.

Kızı kalktı, bir tas ılık su getirdi. Elleri yorgana kenetlenmiş annesine üç yudumda tasın yarısına kadar içirdi. Suyun kalan yarısını içemeyince, ince kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak "Yeter!" dedi.

Kızı, tül perdeyi aralayıp tası pencere kenarına koydu.

***

Yasin akıyor gönlüne.

Mazinin koynundan hatıralar devşiriyor birer ikişer.

Ölüm buğusundan arta kalan tenha bakışları, gözkapakları açılıp kapandıkça mazi bohçasını çözüyor.

Solgun yanağının gamzelerinde hatıralar saklıydı.

Alnındaki sınanmışlığın haritası çizgiler kat kat oldu.

Kar sularıyla derelerin çağladığı bir bahar gününde gülkurusu kadife elbisesiyle, al duvağıyla gelin oluşu, ilk çocuklarının

doğuşu, kendilerine ait toprak damlı ilk evleri, büyük oğlunun mürüvveti, ilk torun sevgisi.

Darlıkta birlik oluşları, dertte tasada sabır kuşanışları, ruhunu kanat kanat okşayarak beliriveriyordu.

Sahura kalkılan gecelerde uzun uzun okunan Kur'anları, muhabbetin has bahçesinde sevdalarına ortak edilen hasbıhalleri, ölüm buğusunun üstüne serpiyordu güvercin çırpıntısı yüreği.

Olmadı diyordu, olmadı. Böyle beni sensiz bir başıma bırakıp gitmeyecektin cancağızım. Senin boşluğunu kimseler dolduramaz ki! Sensiz katmerleşir acılarım. Evlatların kusur etmezler saygıda, lakin benim gönlüm gayri sensiz, şu karşı dağların yaz kış kar eksik olmayan doruklarını yaşar. Yaz bahar gelecekmiş ne fayda! Ömrümün bundan sonrası karakıştır benim.

Dostların, oğulların seni karla kaplı kara toprağa koyalı şunun şurasında kaç saat oldu ki!

İnşallah, misk kokulu melekler çıkarırlar ruhunu göğe. Gök ehli dilerim gıpta ederler ruhunun ıtırına. Ah, keşke beraber yükselebilseydi ruhlarımız göğe. Ne olurdu sanki Azrail misafir olmuşken hanemize, benim de ruhumu kabzeyleseydi? Verecek bir emanet canım vardı, onu da veriverirdim de ardın sıra ben de gelirdim.

Parıltısı kaybolmuş gözlerini tavana dikti. İçerdekilerle irtibatı iyice azaldı. Kapı açılıp kapandıkça bakışlarını da çevirmiyordu o yana. İyice kendi dünyasına gömüldü. İnce nasırlı elleriyle tuttuğu yorganı biraz daha üstüne çekti.

Duaya durdu. Gönlünden ötelere yol yol akıyordu kelimeler. Hüznü taşımaktan aciz kalın dudakları kımıltısızdı. İçinde hasreti ve acıyı kuşanmış kelimeler vardı.

Allah'ım, ne olur beni onsuz bırakma! Cancağızımla bir gövdede iki dal gibiydik. Gövdeden ayrılan o oldu, ağlayansa benim. Ne olur Allah'ım, beni daha fazla ağlatma! Beni de onun yanına al. Birlikte çıkalım huzuruna. Ben bu dünyadaki

destekçimi kaybettim. Yarım kalan yanlarımı hep o tamamlardı. Bundan sonra da Sana yakın olmakta zorlanmak istemem. Sen de biliyorsun, emaneti daha fazla taşımaya takatim yok.

***

Ölüm, kar beyazı acılarla gelmişti. Dağın zirvesinden yamaçlara doğru her yan, son yolcunun ak yorganına bürünmüştü.

Pencere pervazlarından içeri rüzgârın uğultusu giriyordu. Sobada yanan odunların kesik çıtırtısına karışıyordu bu davetsiz uğultu.

Birkaç sabır ve rahmet yüklü teselliden sonra dudaklar kapandı. Odada sadece rüzgârın uğultusu ve odunların çıtırtısı duyulur oldu. Başlar öne eğildi. Herkes kendi içine gömüldü. Derin bir iç çekişle alınan nefesler, ağır ağır bırakıldı.

Annesinin dalıp gittiğini gören büyük kızı kaygılandı. Hemen başucuna gitti. Kımıltısız ellerine, kapalı gözlerine baktı. Yılların yükünü çeken annesini hiç böyle acı yumağı görmemişti. Pencere kenarına koyduğu yarım tas suyu aldı. İçerse dimağı açılır diye düşündü.

Sol koluyla annesinin başını kaldırıp suyu dudaklarına götürmek istedi. Fakat ilkinde kolayca kalkan baş, ağırlaşmıştı. Birden tarifsiz bir ürperti kapladı içini. Eli titredi, elinden tas, yorgana düştü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Annesinin üstüne abandı. Nefesini kontrol etti. Farkına varamadı. Kalbini dinledi, atışlarını duyamadı. Gözkapaklarını açtı.

Titredi.

Soğuk bir ürperti kapladı bedenini.

Çaresiz bir “Anne!” sesi kerpiç duvarlarda eridi.

SAATLERİ KURMAK GEREK

Yalnızlığın kuytu köşesinde kaleme tutunmak sıkı sıkıya. Sana dökemediğim içimi sayfalara haşiyeler düşe düşe boşaltıvermek. Kaygıları, kuruntuları, gergef işlemeli bohçalarda saklanan mazinin yıllanmış hatıraları niyetine kayıt düşmek kâğıda.

Hikâye oluyor yazınca duygularım.

Şimdi neresinden başlasam hikâyenin?

Vakit bir hayli ilerledi. Meydan karanlığın, ay ve yıldızların. Arsız bir rüzgâr zorluyor pencere pervazlarını.

Çocuklar erkenden uyudular. Anneleri de onları uyuturken uyuyakaldı.

Önce bir çay demlemeliyim.

Sonra masayı, odanın sağını solunu toparlamalıyım. Toparlanmalı duygularım. Hikâye kitaplarımın dağınık zannedilen görüntüsüne dokunmayacağım. O dağınıklıkta benim fark edilemeyen düzenim var. Daha işim bitmedi onlarla. Döneceğim yine Mustafa Kutlu'ya, Sait Faik'e, Hüseyin Su'ya, dostum Recep Şükrü'ye. Öyle bir defacık muaşaka olmaz öykü(cü)yle. Bırakmam. Ne de olsa karışanım da yok. Varsın haberi olmasın yazarların. Yazıyorsa katlanacak, kaprisi ebucehil karpuzundan miras kalan bencileyin okura.

Düzelttim, düzeldim.

İçeriden küçük oğlumun ağlamaları geliyor. Süt vakti gelmiş demek. Annesi kalkar hemen. Onu yanıma uğratmayacak kadar acelecidir oğlumun sitemkâr ağlayışları.

Günlerce, hayır ne günlercesi, ayları buldu, şöyle özene bezene bir hikâye yazayım diyordum.

Kısmet şimdiyeymiş.

Gecenin bu tek ü tenha vaktine.

***

Acısıyla tatlısıyla hikâyeler devşirdiğim ışıltılı, ışıltısız; perdahlanmış ya da donuk; gamzeli gamzesiz yüzlerden vakit bulup da dönememiştim içime. Oysa yüreğim tortulanmış. Kaç hercai bahardan arta kalmış zehirli bal kıvamında, ömrün haz duraklarından devşirilmiş acılar taşırmışım da haberim yokmuş.

Ayna(m) sırrımı faş edeli nefsime, bildim kendimi kanayan yanlarımla.

İçimde dönen değirmen taşı, kırdıkça ben'i, ezim ezim ezdikçe hoyrat yanlarımı bir hikâyelik de ben oldum.

Ene derken, nahnü'nun sabır taşı indi yüreğime.

Bir buzdum. Ahir zamanın bal sarısı ışıltılı güneşine tutuldum yok olmaktan kurtulma bahasına. Eridim, aktım havuzuna elif mazmunlu yârin.

Işık tayfları şehrayinler düzüyordu geceye.

Eleğimsağmalar, karları eriten, tuanadan miras yağmur taneciklerinden sonra hüküm sürdü göğe, izniyle elif'i mülhem ettiğimin "kün" hitabıyla.

Ben künhüne vakıf olduğumu zannetmek istedim cüzi irademle, külliyet kesbedene.

Onu tam bilemeyecek olmamı anladım sonra, bilenler öyle demiş çünkü.

***

Kim bilir, kim tanır beni O'ndan başka ki!

O'nun bildiği ve yazdırdığı defter öteye gebe.

Korkarım orda bilinmekten.

Ya Settar! Şahidim olmasın hiç kimse Sen'den gayri.

Gizlerim sadece Sana aşikâr yanlarımı. Hislerim, duygularım, hayallerim, sonra delişmen rüyalarım.

Gölgemdir recmedilmeyi bekleyen. Fark edemem geceyi ve gündüzü, günü ve güneşi.

Mahlûk muyum, beşer miyim, insan mıyım?

Potansiyel yanlarım geçti mi harekete? Hangi göç topladı yükünü? Kervanlar nereye? Ben nerdeyim? Zimamı elinde tutan kervanbaşı kim?

Kabil'den miras kalan neydi bana? Habil'den arta kalan kan kırmızı yıkanmışlıkla hangi namaz kılınır?

***

Kim okur şimdi yazgımı taşıyan hikâyemi? Kim dinler bir yazıcının kendinde başlayıp kendinde biten defterinin haşiyesini?

Yoksa yaşanmışlıklar bir başka gönle kelime kelime akınca, yeniden mi canlanır? Yeni bir renge mi bürünür ibretlik bir kıssa gibi?

Hem kıssalar, hikâyeler niye vardır?

Kur'an, Züleyha çağrısında granitleşen Yusuf'u kime anlatır? Yusuf-u saniler çadırlarında hangi günahlarına ağlar?

Züleyha artığı fettanların gölgesi düşünce gönül mihrabına; sallanır, titrek bir güvercin çırpıntısı olur, bir zindan çağrısı sonra tüm sesler.

Zindanlar ne kadar soğuktur?

Cehennem ne kadar sıcak?

Yusuf, Züleyha, Harut ve Marut, bir adım ötede Kavm-i Lut.

Melekler, melekler.

Dağ niye kızgındır şimdi, bildin mi ey kalbim?

Gagalarında hangi yangını taşır ebabil kuşları, hangi dağ kusar içini alev alev?

Bir hikâye neden yaşanır, neden anlatılır ve yazılır?

Başka türlü olmayacak.

Kuşanılmış cesaretler, kundaklanmış tövbeler olmadan itimat olmaz nefse. Olsa da yarımdır evvel ahir.

***

Hangi hikâye(m) yazılır ki şimdi?

Uykunun kollarında şehir? Çınarlar, koynunda geceleyen serçelerini henüz salmamış güne. Saatler ayarlanmamış gecenin bir vaktine. Ancak güneş dokununca sim işlemeli perdelere, uykular bölünür oldu.

Saatim nerede? Gün boyu yorgun düşen eşim, kurdu mu saati?

Ya tik takları tükenişimi hızlandıran saat nerede, kim kurdu o saati?

Başka türlü olmayacak, saatleri kurmak gerek.